

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 31. března 2026 odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a [jméno] [příjmení], rozeného [příjmení], narozeného [datum], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2025 sp. zn. 3 T 22/2024, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pod bodem I. uznáni vinnými zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. j) tr. zákoníku, a to obžalovaný [příjmení] jako přímý pachatel v tom smyslu, že jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení, v úmyslu získat pro sebe nebo jiného majetkový prospěch, obžalovaný [příjmení] pak jako návodce k tomuto zvláště závažnému zločinu ve smyslu § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, s tím, že vzbudil v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin spočívající v tom, že jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení, a tento čin obžalovaný [příjmení] spáchal ze zavrženíhodné pohnutky. Jejich jednání spočívalo dle skutkových zjištění soudu prvního stupně stručně řečeno v tom (podrobněji viz výrok napadeného rozsudku), že nejpozději v březnu 2023 v restauraci Ararat v Praze 6 obžalovaný [příjmení] přesvědčil pod příslibem finanční odměny obžalovaného [příjmení] k usmrcení poškozeného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], když k vylákání poškozeného do parku v Praze 5, Na Vidouli, využil obžalovaný [příjmení] svědkyni [příjmení] [jméno], která se za tím účelem s poškozeným několik dnů před skutkem seznámila, a dne 4. 5. 2023 kolem 22,00 hodin s poškozeným přijela jeho vozidlem zn. Škoda Octavia combi r.z. [anonymizováno] 8590 do parku Na Vidouli, šla s poškozeným na předem obžalovaným [příjmení] určené místo, kde jej obžalovaný [příjmení] a dnes již ve stejném procesu odsouzený [jméno] [příjmení], [datum narození], přepadli, spoutali, a poté, co jak [příjmení] [jméno], tak odsouzený [příjmení] místo opustili, obžalovaný [příjmení] poškozeného usmrtil zakrytím dýchacích otvorů kobercovou páskou, načež jej umístil do předem vykopané jámy (hrobu) a zakopal.

2. Pod bodem II. napadeného rozsudku byli obžalovaní [příjmení], [anonymizováno] a [anonymizováno] uznáni vinnými přípravou zvláště závažného zločinu vraždy podle § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2, 3 písm. j) tr. zákoníku u všech obžalovaných, dále písm. h) u obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno]. Dle skutkových zjištění soudu prvního stupně se měli trestné činnosti dopustit stručně řečeno tak (podrobněji opět viz výrok napadeného rozsudku), že nejméně v době od 12. 11. 2023 do 12. 12. 2023 vytvářeli společně podmínky pro úmyslné usmrcení poškozeného [jméno] [příjmení], narozeného 21. 7. 1986, s tím, že obžalovaný [příjmení] tuto vraždu plánoval, dohodl se s obžalovaným [příjmení] i na dalším pachateli, kterým měl být právě obžalovaný [příjmení], za tímto účelem obžalovaní [příjmení] a [příjmení] pro obžalovaného [příjmení] jeli na slovensko – ukrajinské hranice, následně obžalovaný [příjmení] a [anonymizováno] jezdili automobilem po Praze a hledali vhodné místo pro trestnou činnost, resp. uložení těla poškozeného, přičemž obžalovaný [příjmení] opět mínil využít svědkyni [příjmení] k vylákání poškozeného na nějaké místo, mimo jiné též na [obec], kde by došlo k jeho usmrcení, za tímto účelem instruoval svědkyni [příjmení] ohledně setkání s poškozeným, včetně toho, co měla říkat, kdy k setkání svědkyně s poškozeným skutečně došlo, a to dne 23. 11. 2023, na které

se však poškozený dostavil i se svým bratrem, což vedlo obžalované k obavě z prozrazení, a z tohoto důvodu od útoku na poškozeného dočasně upustili.

3. Za shora uvedenou trestnou činnost byl obžalovanému [příjmení] uložen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný výjimečný trest odnětí svobody v trvání 25 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

4. Obžalovanému [příjmení] byl uložen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 15 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále mu byl podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou.

5. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl uložen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný výjimečný trest odnětí svobody v trvání 28 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

6. O nárocích na náhradu nemajetkové újmy bylo rozhodnuto tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. jsou obžalovaní [příjmení] a [anonymizováno] povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozeným [jméno] [příjmení] a [příjmení] [jméno] částku ve výši 2.000.000 Kč každému, [jméno] [příjmení] částku ve výši 1.500.000 Kč, [anonymizována dvě slova] částku 500.000 Kč. Se zbytkem svého nároku byli poškození [jméno] [příjmení], [příjmení] [jméno], [jméno] [příjmení] a [anonymizována dvě slova] podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Na stejné řízení byli odkázáni poškození [příjmení] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], avšak podle § 229 odst. 1 tr. ř.

7. Proti rozsudku podali odvolání všichni obžalovaní, a to do všech jeho výroků jich se týkajících. Odvolání jsou podána v zákonné lhůtě a podrobně odůvodněna, navíc opakovanými podáními. [ulice] soud dodává, že v tomto aktuálním rozhodnutí (stejně jako u popisu skutků) bude citovat, uvádět, pouze podstatný výtah z podaných odvolání, neboť není jeho úkolem v tomto rozhodnutí všechna odvolání do nejmenších detailů opisovat. Všechna odvolání jsou samozřejmě součástí spisu a odvolací soud se s jejich celým zněním zevrubně seznámil.

8. Odvolání obžalovaného [příjmení] mimo jiné uvádí, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou v některých případech nejasná a neúplná, a soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, ani s argumenty obhajoby, čímž porušil právo obžalovaného na spravedlivý proces. Dále pokračuje, že soud formuloval skutková zjištění, která jsou v kritických bodech jen jednou z možných alternativ, ale nejde o stav, kdy by existovala praktická jistota o existenci relevantních skutečností.

9. Skutkové zjištění soudu, že obžalovaný [příjmení] kontaktoval obžalovaného [příjmení] a pod příslibem přesně nezjištěné částky, nejméně však 130.000 Kč jej přesvědčil, aby se seznámil s poškozeným ([anonymizováno]), a vylákal jej na odlehlé místo, kde jej usmrtil, není dle odvolání podloženo žádnými důkazy a vychází pouze z jednostranného závěru soudu. Odvolání namítá, že obžaloba formulovala skutek jinak, a konstatuje, že není zcela jisté, že by se nejednalo o porušení § 220 odst. 1 tr. ř. (pozn. tj., že soud může rozhodovat jen o skutku, který je v žalobním návrhu), jde však jistě o překvapivé rozhodnutí, když obhajoba se soustředila pouze na důkazy, které měly svědčit o tom, že obžalovaný [příjmení] jednal nad rámec původní dohody (při skutku z obžaloby). Stále existují pochybnosti o důvodech či motivu, který by obžalovaného [příjmení] vedl k usmrcení poškozeného. Je dále poukazováno na rozporné částky v obžalobě a rozsudku, které měl obžalovaný [příjmení] obdržet. Je poukazováno na to, že v odstavci 167. odůvodnění soud výslovně uvádí, že v průběhu hlavního líčení nebylo zjištěno, že by obžalovaný [příjmení] měl nějaký důvod či motiv proč by poškozeného měl chtít zavraždit.

10. Dále odvolání uvádí, že rozsudek je částečně nesrozumitelný a vnitřně rozporný, jestliže na jednu stranu se měl obžalovaný [příjmení] dopustit činu z majetkového motivu (pro sebe či jiného), na druhou stranu je zřejmé, že podle rozsudku obžalovaný [příjmení] žádný majetkový prospěch nezískal. Odvolání opět poukazuje na absenci motivu u obžalovaného [příjmení], tedy na nejasnost, co by iniciovalo úmysl tohoto obžalovaného poškozeného usmrtit.

11. Bez reálné důkazní opory je dle odvolání i skutkový závěr soudu, že ke smrti poškozeného [příjmení] mohlo dojít v důsledku přelepení jeho úst a nosu kobercovou páskou, kdy soud kalkuluje, že to byl právě obžalovaný [příjmení], kdo měl poškozenému obvázat ústa a nos lepicí páskou. Odvolání prezentuje, že není vůbec prezentováno, že by obžalovaný [příjmení] vykopal jámu, do níž byl poškozený vhozen, takové zjištění si vytvořil pouze soud prvního stupně na základě toho, že tělo poškozeného bylo nalezeno zasypané v jámě, kterou předtím někdo vytvořil, pokud navíc nešlo o přírodní prohlubeň, kterou pachatel k úkrytu těla využil.

12. Dále dle odvolání z výpovědi svědka [příjmení] neplyne, že by onou osobou, kterou svědek viděl s rýčem, měl být obžalovaný [příjmení]. Odvolání uvádí, že dle svědka muž hovořil s akcentem, nemluvil moc česky, svědek dokonce hovoří o tom, že mu odpověděl lámanou češtinou a angličtinou, přičemž je poukazováno na to, že obžalovaný [příjmení] hovoří plynule česky, a odvolání dále uvádí, že skutečnost, že nešlo o obžalovaného [příjmení], potvrzuje svědek [příjmení] i v rámci rekognice.

13. Ohledně smrti poškozeného soud dle odvolání obžalovaného [příjmení] nehodnotí alternativu, která sice nekoresponduje obhajobě obžalovaného, ale nabízí se i na základě výpovědi znalce [příjmení] [příjmení], a sice, že se poškozený udusil mimo původní záměr ho pouze umlčet tím, že by mu byla zakryta ústa a nos kobercovou páskou, přičemž k takovému jednání se ovšem obžalovaný [příjmení] nedoznává.

14. Následně se odvolání zabývá osobou utajovaného svědka, resp. jeho výpovědí, s tím, že jde zcela nepochybně o obviněného v jiné věci, a dovozuje, že soud prvního stupně nedůvodně nevyslechl osoby, které byly v této souvislosti k osobě svědka (tedy k zamýšlené osobě svědka, pokud jde o jeho identifikaci) navrhovány. Materiál zasláný věznicí (poznatek Vězeňské služby ze dne 7. 8. 2025), resp. materiál získaný při prohlídce skříňky obžalovaného [příjmení], nesvědčí dle odvolání o žádném nezákonném postupu obžalovaného, a kromě toho jde dle odvolání o důkaz získaný nezákonně, neboť z hlediska věznice nemají význam, ale týkají se obhajoby obžalovaného. Soud tak neměl dle odvolání k informaci Vězeňské služby vůbec přihlížet. Zbývala by tak pouze otázka, zda případná diskreditace svědka spočívající v prokázání, že nevyprávěl pravdu měla či mohla mít procesní význam. To by ovšem soud mohl zjistit pouze výsledkem navrhovaných svědků, uvádí odvolání.

15. Ohledně bodu II. napadeného rozsudku odvolání obžalovaného [příjmení] opět uvádí, po stručné prezentaci soudem zjištěného skutkového děje, že se jedná pouze o myšlenkový konstrukt soudu, který nemá oporu v provedeném dokazování. Je dle odvolání nesporné, že obžalovaný [příjmení] byl do ČR slovy soudu dovezen, není ale z ničeho zřejmé, že by se tak stalo právě a jen za účelem toho, aby realizoval usmrcení [anonymizováno].

16. Dle odvolání není zřejmé, že osobou, jejíž usmrcení obžalovaní [příjmení] a [příjmení] připravovali, byl právě [anonymizováno]. Dále obsahově uvádí, že po setkání svědkyně [příjmení] s poškozeným [příjmení] jí obžalovaný [příjmení] na její dotaz sdělil, že to už dále pokračovat nebude. Při prezentovaném přístupu soudu je rozvíjena úvaha, proč tedy není stíhána i svědkyně [příjmení], a pokud její jednání není kvalifikováno jako trestný čin přípravy (pozn. vraždy), pak není jasné, proč je takto kvalifikováno jednání obžalovaného [příjmení].

17. Přivezení obžalovaného [příjmení] do ČR je dle odvolání sice faktem, ale je otázkou, zda angažování další osoby lze již označit za reálný krok uskutečněný za účelem vykonání vraždy – odvolání je toho názoru, že nikoli, uvádí, že pro obžalovaného [příjmení] šlo v nejhorším případě

o jakousi diskusi na téma možné likvidace blíže nespecifikované osoby. V každém případě šlo stále pouze o diskusi, bez jakéhokoliv pokroku. V této souvislosti se dále odvolání zmiňuje o principu presumpce nevinny, resp. pravidlu in dubio pro reo (tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného), a odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 485/01, z nějž ohledně zmiňovaných zásad cituje.

18. V doplnění odůvodnění odvolání obžalovaného [příjmení] ze dne 24. 2. 2026 jsou k bodu I. rozsudku (pozn. usmrcení poškozeného [příjmení]) vznášeny opět zásadní pochybnosti, jak mělo ke skutku dojít, není objasněno např., proč by měl obžalovaný [příjmení] měnit své zadání, tedy místo pouhého znehybnění poškozeného tohoto usmrtit. Nebylo zjištěno, že by bylo záměrem obžalovaného [příjmení] poškozeného udusit. Je polemizováno s odstavcem 157 a násl. rozsudku, s tím, že není vyloučena ani alternativa, že se poškozený mohl udusit v důsledku přelepení úst páskou nikoli proto, aby byl takto usmrcen, ale aby nemohl mluvit či křičet. Opět je poukazováno, že nebyla zjištěna osoba, se kterou přišel do styku svědek [příjmení], s tím, že její popis se naprosto rozchází s popisem obžalovaného.

19. Ohledně argumentů soudu v odstavcích 160 a 161 odůvodnění (osoby dalšího [anonymizováno] a nevěrohodnost výpovědi obžalovaného [příjmení] ohledně objednatele [jméno]) odvolání uvádí, že i argumentace v rozsudku uvedené jsou pouhou spekulací. Je uvedeno, že obžalovaný [příjmení] se mohl spokojit s faktem odměny (finanční), aniž by měl důvod zabývat se podrobněji tím, co s takovou osobou (pozn. poškozeným) dále bude.

20. Z důkazů vztahujících se k mobilním telefonům, kdy v rozhodné době (tj. spáchání činu) nebylo z telefonu užívaného obžalovaným [příjmení] telefonováno ani zaslána SMS, což však nemůže dle odvolání být vnímáno jako důkaz o tom, že byla ve vztahu k poškozenému plánována a posléze realizována vražda.

21. Ohledně označení nepřesného místa činu obžalovaným [příjmení] jeho odvolání uvádí, že argumenty soudu (ohledně záměrně nepřesného určování místa činu, na rozdíl od stejného úkonu s obžalovaným [příjmení]) by bylo možné považovat za opodstatněné, pokud by bylo možné považovat za prokázané, že obžalovaný se dokáže v krajině dobře orientovat, bezpečně si zapamatovat místo, kde se před řadou měsíců nacházel, a určit to místo i v jiném ročním období.

22. Odvolání se následně v podstatě zabývá polemikou s jednotlivými větami rozsudku, resp. se závěry, které soud ze zjištěných skutečností činí. Jde o problematiku, jako je dispozice s vozidlem poškozeného, manipulaci s telefonem poškozeného, a tyto skutečnosti jsou zpochybňovány – např. je odvoláním tvrzeno, že za nesporné lze považovat pouze to, že poškozenému byl odňat telefon. Zda jej odhodil obžalovaný [příjmení], není zřejmé.

23. Dále je namítána časová nemožnost pro obžalovaného [příjmení] spáchat skutek v časovém rozpětí, které uváděla svědkyně [příjmení], tj. 30–50 minut, dle odvolání, s tím, že navrhovaná rekonstrukce či vyšetřovací pokus ovšem byly zamítnuty. Dále je zmiňováno, že soud nezkoumal místní podmínky, náročnost přemístění poškozeného, ani fyzickou konstituci obžalovaného [příjmení].

24. Skutečnost, zda se obžalovaný [příjmení] sešel s obžalovaným [příjmení] dne 5. 5. 2023 kolem 2,30 hodin, je dle odvolání důkazně nepodložená, navíc ničím nepodporuje verzi o úmyslném usmrcení poškozeného obžalovaným [příjmení]. Neexistuje pak ani žádný důkaz o tom, že by se obžalovaný [příjmení] na místo činu následně vracel, aby, „vše dořešil“ (pozn. jak mimo jiné uvádí soud prvního stupně).

25. Vznášeny jsou i námitky ohledně úvah o poznání osob poškozených ve vztahu ke svědkyni [příjmení], v čemž odvolání ani v jednom případě nespátřuje důkaz pro určení, že oba poškození (v bodě I. i II. rozsudku) měli být obžalovaným [příjmení] vědomě usmrceni. Je např. uvedeno, že tvrzení svědkyně [příjmení], že zhruba po dvou měsících z komunikace obžalovaného [příjmení] pochopila, že poškozený byl usmrcen, není důkaz o tom, že se jí obžalovaný [příjmení] fakticky

doznal k vraždě poškozeného. Rovněž rozhovor s obžalovaným [příjmení] z listopadu 2023 nelze dle odvolání interpretovat jako důkaz o vědomí obžalovaného, kde je poškozený pohřben, a už vůbec ne jako důkaz, že jej usmrtil. To se týká dle odvolání i rozhovoru s obžalovaným [příjmení] (ve smyslu, „místo, kde odpočívá ten první“).

26. Když soud prvního stupně uvádí, že nebylo prokázáno pohřbení poškozeného [příjmení] zaživa, a připustilo by se tedy, že mohl zemřít během několika minut poté, co mu byla přelepena ústa a nos lepenkou, nelze dle odvolání současně tvrdit, že obžalovaný [příjmení] s usmrcením poškozeného předem počítal.

27. Dále ohledně bodu I. je zmiňováno, pokud by byl obžalovaný [příjmení] schopen za peníze udělat cokoli, pak do takové úvahy nezapadá zřejmý fakt, že v tomto případě by, „pracoval“ zadarmo – tj. že částku 130.000, - Kč, kterou obdržel, rozdělil mezi obžalovaného [příjmení] a svědkyni [příjmení] (80.000 + 50.000, - Kč).

28. Odvolání se dále zmiňuje o tom, pokud je ze zkoumání mobilních telefonů obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno] dovozováno, že se dne 5. 5. 2025 (pozn. myšleno zřejmě 2023) okolo 2, 30 hodin setkali, pak poukazuje na znalecký posudek znalce [příjmení] [jméno] [příjmení], v podstatě se zjištěním, že připojení dvou telefonů ke stejné BTS (Base Transceiver Station – tzv. základová stanice) není důkazem, že se držitelé těchto telefonů fyzicky setkali.

29. Poslední písemné doplnění odvolání obžalovaného [příjmení] je pak ze dne 12. 3. 2026, a v podstatě rozvíjí již předtím uvedené námítky.

30. Jde mimo jiné o poznání osoby cosi kopající svědkem [příjmení], kdy odvolání doplňuje, že ze zvukového záznamu z hlavního líčení je zřejmé, že obžalovaný [příjmení] žádný akcent nemá a česky mluví jako rodilý mluvčí. Dále uvádí, že z žádného důkazu nevyplývá, že by obžalovaný disponoval, jezdil nebo byl kýmkoliv s druhem vozu, který popisuje svědek, spatřen.

31. Dále je prezentována opět úvaha o tom, že z přítomnosti další osoby (pozn. setkání svědkyně [příjmení] a poškozeného [příjmení] dne 23. 11. 2023 v KFC) nelze cokoli dovozovat.

32. V doplnění odvolání se objevuje zcela nová úvaha, pokud obžalovaný [příjmení] při jízdě automobilem říkal obžalovanému [příjmení], že“ tady odpočívá ten první“, pak vzhledem ke všem skutečnostem (zejména pátrání policie a vědomost obžalovaného [příjmení] o převzetí osoby poškozeného [jméno]) bylo možno s vysokou mírou pravděpodobnosti dovodit, že poškozený byl nejspíše usmrcen, a tedy i tam na místě někde pohřben. Nejde tedy dle odvolání o důkaz informovanosti obžalovaného [příjmení] o reálném osudu poškozeného.

33. Následně se odvolání pro případ jisté varianty ještě zabývá tím, že chybí jakýkoli reálný důkaz pro tvrzení, že obžalovaný [příjmení] poškozeného usmrtil, a to zejména úmyslně, i kdyby soud dospěl k závěru, že poškozeného usmrtil přelepením úst a nosu.

34. Konečný návrh byl učiněn takový, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu, aby v ní učinil rozhodnutí nové, případně, jak zněl původní návrh, aby byl obžalovaný [příjmení] uznán vinným pouze v rozsahu, který doznal.

35. Obžalovaný [jméno] [příjmení] podává odvolání do všech výroků rozsudku jeho se týkajících. V podrobnostech jeho odůvodnění vrchní soud opět odkazuje na samotný obsah odvolání, který je velmi rozsáhlý, včetně jeho doplnění.

36. Odvolání souhrnně nejprve uvádí, že znění rozsudku zcela odporuje objektivně existujícím a před soudem provedeným důkazům, zvolená právní kvalifikace u obou obžalovaných (zde míněn obžalovaný [příjmení] a obviněný [příjmení]) je nesmyslná a logice se vymykající, a to i za předpokladu, že by se trestné činnosti dopustili.

37. Nejprve je podroben kritice postup soudu prvního stupně a rozhodnutí, pokud jde o obviněného [příjmení] – již na tomto místě vrchní soud podotýká, že tuto stat' nemíní zde nijak

uvádět ani rozvádět, neboť vyjadřování se ke správnosti rozhodnutí soudu prvního stupně ohledně osoby obviněného, kterou obhájkyně obžalovaného [příjmení] nezastupovala, a které je navíc v právní moci, je zcela mimo mantinely jejího oprávnění v rámci obhajoby obžalovaného [příjmení].

38. Pokud jde o obžalovaného [příjmení], nelze se dle odvolání ztotožnit s odůvodněním rozsudku v bodech 211 a 214, kde obhajoba v podstatě vysvětluje rozdíly stran forem účastenství (organizátor versus návodce versus pomocník), a v tomto směru dle jejího názoru nesprávnost postupu soudu prvního stupně, když byl obžalovaný [příjmení] v bodu I. uznán vinným, „toliko“ návodcem, nikoli organizátorem trestné činnosti. Nicméně, dodává vrchní soud, zde jde, „pouze“ o snahu prezentovat vadnost názoru soudu prvního stupně, neboť obhajoba obžalovaného [příjmení] spočívá v tom, že je zcela nevinný.

39. Nelze dle odvolání souhlasit s argumenty soudu prvního stupně, když zavrženíhodnou pohnutku spatřuje u obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno] ve snaze získat vraždou poškozeného (pozn. Abraamyana, tj. bod I. rozsudku) majetkový prospěch, v morální zvrhlosti, bezohledném sobectví a neúctě k lidskému životu. Konstatuje se mimo jiné, že morální profil u obžalovaného [příjmení] nebyl příslušným znalcem zkoumán, a stejně tak se ho nemůže týkat neúcta k lidskému životu, protože ta je dána již samotným typem trestného činu vraždy. Úmysl získat majetkový prospěch se obžalovaného [příjmení] rovněž nemůže týkat, pokud navíc ani soud prvního stupně nevěří všem třem aktérům ([příjmení], [příjmení], [anonymizováno]), kteří shodně tvrdí, že důvodem omezení osobní svobody poškozeného [příjmení] byl fakt, že věřitelé chtěli své dluhy zpět, takže je zřejmé, že vraždou poškozeného se takový prospěch zpět získat nedal.

40. U bodu II. rozsudku, jak dále uvádí odvolání, se motiv objednatele vůbec nemůže týkat obžalovaného [příjmení], pokud [příjmení] tvrdí, že objednatel má vztek na [anonymizováno], tak je jednoznačné, že objednatel chtěl jednoznačně pomstu, a nemohl sledovat majetkový prospěch. Soud se navíc dostává do rozporu s výrokem rozsudku a jeho odůvodněním, neboť vychází z výpovědi svědkyně [příjmení], která tvrdila, že [anonymizováno] je mstivý člověk, a současně soud uvádí, že motivem obžalovaného [příjmení] byly osobní spory s poškozeným (pozn. Beletským), kdy přišel v rámci podnikání o část svých zakázek, čímž ztrácel měsíčně jeden milion korun, což ovšem bylo dle odvolání vyvráceno dokonce samotným poškozeným.

41. Výše uloženého trestu dle odvolání svědčí o podjatosti předsedy senátu soudu prvního stupně vůči obžalovanému [příjmení], jak vyplývá mimo jiné z odůvodnění v odst. 225 napadeného rozsudku, kde soud mimo jiné uvádí, že přihlédl k tomu, že nemělo dojít jen k těmto dvěma vraždám, nýbrž byly plánovány další, čímž se obžalování odlišují od pachatelů běžných vražd (pozn. přesné znění příslušné části rozsudku takové není, nicméně podstatu sdělení odvolání vystihuje).

42. Odvolání pokračuje, že není vůbec jasné, čím se zahrabání mrtvolky do jámy v lesoparku liší od řady jiných identických případů, neboť jde o zcela běžný způsob zbavení se těla oběti. Dále není jasné, jak v souvislosti s kritériem § 54 odst. 2 tr. zákoníku může soud zmiňovat pouhou přípravu k trestnému činu, která sama o sobě vyjadřuje nižší škodlivost trestné činnosti pro společnost. Nadto z rozhodnutí vyšších soudů (ÚS 18/2012) mimo jiné vyplývá, že znak velmi vysoké závažnosti ve smyslu § 54 tr. zákoníku není zpravidla dán, kdy nedojde k dokonání činu.

43. Je vznesena námitka, z čeho soud prvního stupně dovodil bezcitnost obžalovaného [příjmení] a zvláště ztíženou možnost jeho nápravy při absenci jakéhokoli důkazu, při vědomí dosavadní trestní bezúhonnosti obžalovaného a zejména při absenci znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie na tohoto obžalovaného.

44. Následuje opět výtky o podjatosti předsedy senátu soudu prvního stupně v tom smyslu, že dle tvrzení soudu měl obžalovaný [příjmení] v plánu další čtyři vraždy, ačkoliv (nyní vrchní soud

parafrázuje podrobné odůvodnění) orgány činné v trestním řízení nikoho neobvinily, a zejména nebylo možné učinit jakékoli závěry o objednateli této vraždy. V každém případě je nepřípustné, uvádí dále odvolání, aby důvodem pro uložení výjimečného trestu ve výši 28 let byla pouhá domněnka senátu o další trestné činnosti obžalovaného.

45. Odvolání pokračuje statí o důkazech provedených, resp. dle odvolání opominutých a vadném způsobu hodnocení soudem. Lze podotknout, že veškerá tato činnost soudu je v odvolání, rámována“ tvrzenou podjatostí soudce, event. soudu. Soud dle odvolání posuzoval důkazy ryze účelově, neboť (mimo jiné) důkazy, které poskytují obžalovanému [příjmení] 100 % alibi ve svazku 9, nebral v potaz vůbec. Odvolání zejména zdůrazňuje, že obžalovaný [příjmení] nemohl být oním,, starším“, soud se tím nezabýval vůbec, ač šlo o opakované argumenty obhajoby. Typickým příkladem je fakt, že nevzal vůbec v úvahu potvrzení VZP, která potvrzuje, že obžalovaný [příjmení] za veškerého pobytu na území ČR nebyl ani den hospitalizován, proto nemůže být oním starším, kterého na straně 13 TS (tisková sestava, dále jen TS) popisuje [příjmení], stejně nevzal v úvahu, že [právnícká osoba] a [anonymizováno] nebyly spolupracující firmy, nýbrž pracovaly nezávisle na sobě. Když firma WLP zrušila smlouvu s [anonymizováno], jejímž jediným jednatelem byl [anonymizováno], finanční ztrátu utrpěl [anonymizováno], nikoli [anonymizováno].

46. Dále je uvedeno, že soud použil jako usvědčující důkazy výpovědi svědků, kteří o některých skutečnostech nepokrytě lhali (též [anonymizováno] a [anonymizováno]), a výpovědi svědčící ve prospěch obžalovaného [příjmení] pomíjí.

47. Skutečnost, že měl soud o vině obžalovaného [příjmení] předem,, jasno“ vyplývá dle odvolání mimo jiné z toho, že neprovedl důkazy obžalovaným navrhované, zaměnil jméno svědka navrhovaného obhájkyňi k výslechu se jmény skupiny svědků navrhovaných obhajobou obžalovaného [příjmení]. Odvolání uvádí, že jedním z nepřímých důkazů je výpověď utajovaného svědka [jméno] [příjmení], nikoli [příjmení], jak nesprávně uvádí soud, který před soudem hovořil o skutečnostech, které se mohl dozvědět jedině z trestního spisu, resp. od svého obhájce Mgr. [příjmení], který je zároveň zmocněncem poškozených, stejně se svědkyně [příjmení] mohla určité skutečnosti dozvědět jedině z trestního spisu, pokud před soudem nelhala. Jsou zmiňovány výpovědi či tvrzení, která obhajoba připisuje osobě, kterou nazývá [jméno] [příjmení], a poukazuje též na shodu výpovědi údajně této osoby (pozn. je toho názoru, že jde o utajeného svědka) s výpovědí svědkyně [příjmení].

48. Dle odvolání soud z uvedených skutečností učinil závěr, že jde o jeden z mála důkazů tvořících údajně ucelený řetěz o vině obžalovaného [příjmení], se závěrem soudu, že se obžalovaný [příjmení] prezentoval jako člověk, který, když se něco nepovede, má peníze na advokáty, které svým komplicům poskytne, což se aktuálně dle [jméno] [příjmení] (pozn. opět vrchní soud dodává, že jde o citaci odvolání obžalovaného [příjmení], neboť v této kauze je utajený svědek oficiálně bez konkrétního jména) děje, když obžalovaný [příjmení] výměnou za mlčení o svojí účasti má platit advokáty obžalovaného [příjmení], navíc už [jméno] nabízel advokáta, když šel poprvé v této kauze podávat vysvětlení. Odvolání dále uvádí, že je sice pravdou, že obžalovaný [příjmení] nabízel [jméno] advokáta (viz TS strana 1 – vrchní soud pro lepší orientaci podotýká, pokud se odvolání obžalovaného [příjmení] zmiňuje o konkrétních stránkách TS, pak má zjevně na mysli ty, které jsou ve spise na č. l. 1671 – 1719, šestý svazek), když šel v této kauze podat vysvětlení, ale není jasné, proč soud současně nesdělil, že tuto nabídku [příjmení] v telefonu hned odmítl, není jasné, proč soud současně neuvádí, že v telefonu [anonymizováno] neříká, že by snad tohoto advokáta hodlal [jméno] zaplatit, dále dodává, že o obsah hovoru [příjmení] s policistkou se obžalovaný [příjmení] přirozeně zajímal, když stejné policistce v době předtím on sám podával ve stejné věci vysvětlení.

49. Odvolání pokračuje, že je pravdou, že obžalovaný [příjmení] říká, že kdyby na [anonymizováno] přišli fízlové, dostane ho z toho, nenechá ho v tom, ale odvolání klade otázku,

proč soud současně nevysvětlí, že se to žádné přípravy žádné vraždy, zejména ne akce [příjmení] nemohlo týkat, neboť předmětný hovor (pozn. [příjmení] a [příjmení]) je až z 24. 11. 2023, tj. z doby, kdy již svědkyni [příjmení] viděl bratr [anonymizováno] a [příjmení] po poradě se „staršími“ [anonymizováno] a [anonymizováno] zakázal v akci pokračovat

50. Odvolání pokračuje statí o utajeném svědkovi, jehož odvolání nazývá [jméno] [příjmení], a argumenty, které mají totožnost svědka potvrzovat (papírek s telefonním číslem, jméno [jméno] [příjmení]). Soudu je vytýkáno, že tyto důkazy neprovedl a neproověřil, že rukopis na papírku je skutečně J. [příjmení]. Dále je vytýkáno, že nebyla vyžádána zpráva od policie o tom, že poté, co se jí při výslechu svědek [příjmení] (pozn. správně [anonymizována dvě slova] svěřil, že mu obžalovaný [příjmení] usiluje o život, nabídla mu ochranu. Obhajoba uvádí, že tím žádala prověření věrohodnosti svědka, který, ač byl k podobným okolnostem tázán, nic takového nenaznačil, a ve výpovědi svědka tak došlo k naprostému zvratu v neprospěch obžalovaného [příjmení].

51. Dále odvolání prezentuje, že se soud nezabýval návrhem na výslech svědka [jméno] [příjmení] (pozn. vytěžen na č. l. 2035 2037 spisu), když tento důkaz neprovedl a rozhodl o něm tak, že ho zaměnil s jinou skupinou důkazů, a navíc svým postupem dovozuje závěry o přípravě vraždy [anonymizována dvě slova] (odkaz na č. 141 odůvodnění rozsudku).

52. Odvolání obžalovaného [příjmení] dále uvádí, že stoprocentním důkazem o nevině obžalovaného s ohledem na obsah odposlechů (TS na straně 13) je zjištění Všeobecné zdravotní pojišťovny, že po dobu 25 roků, co obžalovaný žije v ČR, neležel ani den v nemocnici.

53. Odvolání dále prezentuje, se podle jeho názoru soud nevypořádal s výpovědí znalce z oboru výpočetní techniky Ing. [příjmení], který zpochybnil závěry o možnosti, že se mobilní telefony obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno] po dobu 5 minut mohly pohybovat ve stejném místě (pozn. zjevně míněno dne 5. 5. 20023 v ranních hodinách), a že nezjistil vzájemnou komunikaci v době od 27. – 28. 11. 2023, (tj. v době, kdy z ČR odcestoval M. [příjmení] a [příjmení] řešil tuto skutečnost v noci a časně ráno opakovanými telefony se staršími, uvádí odvolání.

54. Odvolání se dále zabývá posouzením věrohodnosti svědků, resp. ke svědkyni [příjmení] uvádí, že její věrohodnost je otřesena tím, že svědkyně je (dle odvolání) jasnou spolupachatelkou minimálně trestného činu omezování osobní svobody. Odvolání pak podrobně rozebírá její výpověď a dospívá k závěru, že je nevěrohodná, resp. lživá.

55. Na to navazuje stat', že vlastně není jasné, co se na místě (pozn. bod I. rozsudku) vlastně stalo, je poukazováno na to, že svědek [příjmení] si nevšiml, že by muž, kterého viděl, stál u jámy ani později si ničeho takového nevšiml, ačkoli tam chodí venčit psa často. Odvolání pak dovozuje, že pachatelé neměli v úmyslu poškozeného zavraždit, nemohli si být jisti, že se oběť z kómatu neprobere a nevyprostí se sama z hrobu. Míra věrohodnosti obviněného [příjmení] je pak dle odvolání snížena tím, že sám na místo přinesl kobercovou pásku, vymyslel policejní převlek i pistoli. Argumentuje se též tím, že v žádném odposlechu obžalovaný [příjmení] ani [anonymizováno], ani [anonymizováno] neříká, jak ke smrti poškozeného vlastně došlo.

56. Odvolání dále uvádí, že nikdo ze svědků neuvedl nic, co by mohlo objektivně přispět k objasnění identity zadavatele obou trestných činů a jejich motivu. Odvolání je toho názoru, že z výpovědi poškozeného [příjmení] si soud vzal pouze pasáže, které se mu, „hodily“, zatímco ty, které potvrzují alibi obžalovaného [příjmení], úmyslně pomíjí. Je opět uvedeno, že v oněch, „usvědčujících pasážích“ (parafrázuje odvolací soud) poškozený lže. Dle odvolání skutečnost, že má [anonymizováno] ze [anonymizováno] strach, mají potvrzovat zprávy SMS mezi nimi, když žádné takové se ve spise nenacházejí, uvádí odvolání stran argumentace ohledně bodu 187 odůvodnění rozsudku.

57. Odvolání pokračuje, že obžalovaný [příjmení] neměl žádný motiv k objednání trestných činů, dokumentuje mimo jiné tím, že obžalovaný [příjmení] není žádným bohatým Arménem

s restauracemi, stručně řečeno proto, že není jejich majitelem, parafrázuje odvolací soud obsah odvolání. Nebyl dle odvolání zjištěn žádný osobní ani obchodní spor mezi obžalovaným [příjmení] a poškozeným [příjmení].

58. Ohledně setkání obžalovaného [příjmení] a [příjmení] dne 5. 5. 2023 v časných ranních hodinách odvolání uvádí, že oba telefony se v podobné lokalitě nacházely pouze 5 minut, nikoli půl hodiny, a to v době od 2,43 do 2,48 hodin. Kromě toho, jestliže z mobilního telefonu obžalovaného [příjmení] vyplývá, že ten ve 2,43,55 a 2,48,31 hodin neúspěšně volal obžalovanému [příjmení], je otázkou, jak by [anonymizováno] věděl, v kolik a na jakém místě se má s [příjmení] sejit, když by to nebylo přímo v bytě [příjmení]. Odvolání uvádí, že dle znalce [příjmení] [příjmení] se telefony spíše nepotkaly, a dovozuje, že kdyby to bylo v bytě obžalovaného [příjmení], tak by zřejmě společné pokrytí bylo na shodné BTS a rozhodně delší dobu

59. Pokud jde o rozhovor obžalovaného [příjmení] s [příjmení] o tom, kolik je to měsíců, pět nebo šest, a obžalovaný [příjmení] uvádí, že šest, argumentuje odvolání tím, že není vůbec jasné, o čem se v této části hovoru oba baví.

60. K bodu II. rozsudku odvolání opět poukazuje na to, že tím mužem, kterého popisuje obžalovaný [příjmení] obžalovanému [příjmení] (TS str. 10–11, 13) nemůže být obžalovaný [příjmení], neboť [anonymizováno] potvrdil, že neměl dispoziční právo k účtu [anonymizováno], ani za něj, „nevedl byznys“. Je opět poukazováno na zprávu VZP, že obžalovaný [příjmení] nebyl ani den hospitalizován. Odvolání konstatuje, že namísto toho motiv obžalovaného je dovozován z výpovědi naprosto nevěrohodných svědků, jako je D.G. [příjmení] a utajený svědek, kterého nazývá [jméno] [příjmení].

61. Následně se odvolání věnuje tomu, že ve vztahu k obžalovanému [příjmení] neexistuje žádný přímý ani nepřímý důkaz s výjimkou výpovědi obviněného [příjmení], a vyvrací ze svého hlediska věrohodnost údajů, které tento obviněný k „objednateli“ uváděl. Zejména v tom smyslu, že obžalovaný [příjmení] nevlastní několik restaurací, je poukazováno též na změny výpovědi obviněného [příjmení] ohledně jistoty, kdo byl, „objednatel“. Dále je poukazováno na to, že obžalovaný [příjmení] nemohl být oním, „starším“, jak vyplývá z odposlechů. Toto je pak poměrně podrobně prezentováno na jednotlivých odposleších.

62. Odvolání se dále zmiňuje též o tom, že akce, „Tesla“ (tj. bod II. rozsudku) byla definitivně odvolána dne 24. 11. 2023 a všichni zúčastnění o tom byli [příjmení] informováni. Jde tedy, jak uvádí odvolání, o zcela jasné dobrovolné upuštění od přípravy, rozebírá se podrobně, že nezvratné a definitivní.

63. Následně se odvolání vyjadřuje k jednotlivým bodům odůvodnění rozsudku, v podstatě ovšem argumenty, které již v předcházející části odůvodnění odvolání bylo uvedeno, tj. zejména odůvodnění, že proti obžalovanému [příjmení] neexistuje žádný přímý ani nepřímý důkaz, obžalovaný není oním, „starším“, nemůže být, „bohatým Arménem s restauracemi“.

64. V závěru odvolání navrhuje, aby při existenci důkazů prokazujících nevinu obžalovaného byl podle § 226 písm. c) tr. ř. obžaloby zproštěn, kdy navíc na bod II. dopadá ustanovení o dobrovolném upuštění od přípravy, tedy event. Podle § 226 písm. b) tr. ř. Alternativní návrh spočívá ve zrušení věci a vrácení soudu prvního stupně, když pro evidentní zaujatost předsedy senátu by měl soud věc projednat v jiném složení senátu.

65. Odvolání obžalovaného [příjmení] je doplněno dalším podáním ze dne 12. 3. 2026, v němž je především zpochybňována věrohodnost svědků [příjmení], [příjmení] ([anonymizováno]), [anonymizováno], je poukazováno na trestní stíhání svědkyně [příjmení] a jejího manžela, rovněž tak odsouzení poškozeného [příjmení] pro daňový delikt. Dále u utajeného svědka, kterého odvolání nazývá [jméno] [příjmení], který se dle odvolání snaží i za cenu nepravdivých udání dosáhnout pro sebe nebo sestru [jméno] co nejpríznivější pozice, možno dle odvolání odkázat na

jeho postup v rámci procesu před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 18/2023, díky němuž zřejmě mu byl rozsudkem ze dne 28. 3. 2025 uložen trest na samé spodní hranici trestní sazby dle § 283 odst. 4 tehdy účinného tr. zákona, tj. trest odnětí svobody v trvání deseti let (pozn. doslovná citace odvolání).

66. Ohledně bodu I. rozsudku odvolání dále uvádí, že není vůbec zřejmé, co se na místě dne 4. 5. 2023 vlastně stalo, jak došlo ke smrti poškozeného a čím byla způsobena. Poukazuje se opět na nevěrohodnost výpovědi svědkyně [příjmení], pokud jde o její osobní angažmá v bodech I. i II., a je uvedeno, že je naprosto nelogické a nemyslitelné, aby [příjmení], pokud by plánoval vraždu, dovolil obviněnému [příjmení] nikoli pouze vůz poškozeného přeparkovat, ale dokonce s ním odjet někam daleko a projet s ním bezpočet míst s bezpečnostními kamerami, kdy by bylo pro policii jednoduché ho buď zadržet s vozem, nebo ho najít podle záznamů kamer.

67. Opět je zpochybňován závěr o tom, že se obžalovaný [příjmení] a [příjmení] setkali dne 5. 5. 2023, „hned po vraždě“, což je dle odvolání navíc prakticky jediný, „důkaz“ o vině obžalovaného [příjmení].

68. Další stat' je věnována teoretickému a na projednávaném případě (bod II.) rozboru dobrovolného upuštění od přípravy k trestnému činu. Nadto je napadán též výrok o nemajetkové újmě. V závěru tohoto doplnku odvolání je navrhopáno, aby byl obžalovaný [příjmení] obžaloby zproštěn.

69. Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] nejprve uvádí, že od samého počátku je obžalovaný stíhán jako uprchlý, ač k tomu nebyly zákonné podmínky. Pokud pak soud prvního stupně argumentuje v bodu 199. rozsudku analýzou jeho mobilního telefonu, pak odvolání konstatuje, že takový důkaz krajský soud neprovedl. Je dále prezentováno, že obžalovaný neměl úmysl vyhybat se trestnímu řízení pobyttem v cizině, protože o něm vůbec nevěděl.

70. Jestliže tedy soud argumentuje v bodu 199. odůvodnění rozsudku analýzou mobilního telefonu a úředním záznamem policie ze dne 10. 10. 2025, pak je takový důkaz dle odvolání zcela nezákonný, neboť takový úřední záznam nemůže sloužit jako důkaz, a nadto nebyl ani v hlavním líčení proveden. Odvolání je přesvědčeno, že i vydání telefonu obžalovaného [příjmení] proběhlo nezákonným způsobem. Dovojuje tak, že celé trestní řízení proti němu je nezákonné.

71. Dále je odvolání toho názoru, že nebyla zachována totožnost skutku, a údajné jednání obžalovaného je vymezeno zcela vágně a neurčitě. Je poukazováno na to, že obžalovaný se nedopustil žádného jednání, které by splňovalo podmínky přípravy podle § 20 tr. zákoníku.

72. Poukazuje se dále na zánik trestní odpovědnosti za přípravu k trestnému činu, vznáší otázku, zda relevantním důvodem pro zánik trestnosti může být upuštění od dalšího jednání z důvodu obav z prozrazení.

73. Odvolání uvádí též výpovědi spoluobžalovaných, kdy zdůrazňuje, že obžalovaný [příjmení] o tom, že jej chtěl zaměstnat jako ochranku, mluvil ještě před samotným zadržením obžalovaného [příjmení], tedy se jejich výpovědi shodují. Odvolání poukazuje též na to, že mu nebyly přečteny výpovědi spoluobžalovaných, aby se k nim mohl vyjádřit.

74. Je poukazováno též na to, že přivezení jeho osoby do České republiky, sjednání další osoby, která do ČR přiletěla z Finska, zaúkolování svědkyně [příjmení] a její setkání s poškozeným [příjmení] jsou všechno úkony, které relevantně nelze obžalovanému [příjmení] přičíst. Je opakováno, že není zřejmé, jakého trestněprávně relevantního jednání se měl dopustit.

75. Pokud by odvolání čistě teoreticky přistoupilo na skutečnost, že je obžalovaný [příjmení] vinen, shledává uložený trest nepřiměřeně přísným a konstatuje, že soud nesprávně neaplikoval ustanovení § 58 odst. 8 tr. zákoníku o snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby. Jsou uvedeny dva případy, kdy pachatelům byly uloženy tresty okolo třinácti roků, ač se jednalo o dokonané trestné činy.

76. Vadu řízení spatřuje odvolání i v tom, že na jeho osobu nebyl vypracován znalecký posudek.
77. Je tak navrhováno, aby byl obžalovaný obžaloby buď zproštěn, nebo aby byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.
78. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.
79. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno – až na jednu výjimku, o které se odvolací soud dále zmíní – v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Městský soud v Praze postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům a na odůvodnění napadeného rozsudku lze v podstatě odkázat.
80. Vrchní soud považuje za potřebné zdůraznit, že samotný rozsudek je velice podrobný a názory soudu prvního stupně jsou v něm logicky odůvodněny, jeho myšlenkové pochody jsou zřetelné, odkazující vždy na výklad použitých důkazů, a rozsudek je tak celistvým, souhrnným elaborátem, kdy jeden závěr navazuje na druhý. Způsob obhajoby obžalovaných, zejména [anonymizováno] a [příjmení], zpochybňující jednotlivé věty rozsudku, naprosto nelze použít k objektivní kritice, resp. posouzení závěrů rozsudku ve svém celku. Obhajoby těchto obžalovaných se soustřeďují na „pitvání“ jednotlivých vět rozsudku (event. důkazů), aniž by posuzovaly rozsudek jako celek, jako listinu, kde jsou důkazy hodnoceny nikoli pouze jednotlivě (navíc ještě i třeba jejich jednotlivé části), ale zejména pak i v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech. Zpochybnění jedné (či více) věty nemůže samozřejmě znamenat zpochybnění závěrů rozsudku jako takových.
81. S poukazem na shora uvedené vrchní soud proto nejdříve předesílá, že se v tomto odůvodnění nebude věnovat každé jednotlivé námitce odvolání (kohokoli z obžalovaných) neboť to z pohledu celkového posouzení věci nemá naprosto žádný význam a svádělo by to pouze k nedůvodnému tříštění důkazů a „zatemňování“ věci, což ostatně může být (a nezdědka bývá) taktika obhajoby, aby se na závěr vyslovilo, že věc je nejasná.
82. V této souvislosti nutno upozornit, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim postaví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. Nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09, resp. ze dne 1. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 162/13, a ze dne 13. 8. 2015, sp. zn. IV. ÚS 750/14). Tento závěr platí jak pro samotné přezkoumávané rozhodnutí soudu prvního stupně, které ucelený argumentační systém, kterým je obhajoba obžalovaných vyvrácena, nepochybně skýtá, tak pro aktuální postup odvolacího soudu v této věci.
83. Odvolací soud se za těchto okolností nebyl povinen zabývat každou jednotlivostí obsaženou v odvolání obžalovaných. Závazek plynoucí z článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění soudních rozhodnutí nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (vznesenou námitku), protože odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08, a rovněž rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Ruiz García proti Španělsku ze dne 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26 a rozsudek ESLP ve věci Helle proti Finsku ze dne

19. 12. 1997, č. 20772/92, § 59-60). Podmínkou takového postupu je však to, že z odůvodnění rozhodnutí soudu druhého stupně musí být patrné, že se všemi důležitými otázkami skutečně zabýval a že se nespokojil s pouhým potvrzením závěrů soudu nižší instance (srov. Nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/2017), což odvolací soud v dané věci dle svého nejlepšího přesvědčení samozřejmě učiní.

84. Na podporu napadeného rozsudku, k námitkám odvolatelů a jako prezentaci názorů odvolacího soudu lze dále uvést následující.

85. Nejprve obecně vrchní soud uvádí, jestliže je obžalovanými (zejména [anonymizováno] a [příjmení]) namítáno, že nebyla dodržena tzv. totožnost skutku, pak vrchní soud odkazuje zejména na odst. 154 a 155 napadeného rozsudku, kde se k této skutečnosti soud prvního stupně vyjadřuje. Zkráceně je možno uvést, že totožnost skutku je dána, jestliže je dána totožnost jednání či následku, což je v projednávaném případě jednoznačně splněno, pokud jde o jednání. Vrchní soud připomíná, že skutkové okolnosti se do určité míry mohou lišit podle zjištění soudu, podstatná je okolnost, že skutek nemůže být zaměněn s jiným. Obžalovaný [příjmení] pak byl též upozorněn v průběhu hlavního líčení na možnost odchylného právního posouzení jeho jednání, jeho obhajovací práva tak byla zcela zachována. To se obdobně týká i obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno].

86. Pokud jde tedy o bod I. napadeného rozsudku, a přistoupí – li odvolací soud k postupnému odkrývání skutkového stavu, pak se jeví býti nepochybným, že obžalovaný [příjmení] se dopustil trestného jednání na objednávku, resp. v něm z nějakých (rozhodně i zistných) důvodů další osoba vzbudila rozhodnutí spáchat trestný čin, neboť poškozeného [jméno] [příjmení] předtím vůbec neznal a sám o sobě neměl žádný důvod vůči němu cokoli činit. Tato samotná objednávka je ostatně zřejmá jak z výpovědi obžalovaného [příjmení], tak z výpovědi obviněného [příjmení], který se části protiprávního jednání dopustil společně s obžalovaným [příjmení], tak z výpovědi svědkyně [příjmení] [jméno], která se věci na žádost obžalovaného [příjmení] také účastnila.

87. Zřejmé je také to, že celá věc byla po relativně delší dobu nejméně dvou měsíců pečlivě plánována, k čemuž opět vypovídá jak obviněný [příjmení], tak svědkyně [příjmení], a dobu několika týdnů posléze (totiž pod tíhou důkazů) ostatně připouští i obžalovaný [příjmení]. Přípravy pak spočívaly ve výběru místa, kde bude poškozený přepaden, v legendě a způsobu, jak jej donutit se na místo dostavit, a jakým způsobem na místě jednat, v obstarávání a volbě potřebných prostředků, které byly posléze použity, včetně v podstatě tak rafinovaného způsobu, jakým je obstarání mobilních telefonů, resp. SIM karet pouze pro účely této,, akce“.

88. Další nepochybnou částí skutku je, že dne 4. 5. 2023 v blíže nezjištěnou dobu, cca okolo, resp. krátce po 22,30 hodin (neboť v tu chvíli posílá svědkyně [příjmení] obžalovanému [příjmení] smluveným způsobem zprávu, že jsou na místě - viz její výpověď + např. č. l. 934 spisu) dochází k přepadení poškozeného [příjmení], který je znehybněn, spoután na ruku a nohu, načež obviněný [příjmení] z místa ve velice krátké době odchází (již ve 22,49 hodin je přítomnost jeho mobilního telefonu zachycena v lokalitě BTS na adresách Praha 4, Horáčkova 1206 a dalších, což je dle portálu [webová adresa] vzdálenost cca 18 minut jízdy automobilem). Je tak zřejmé, že se obžalovaný [příjmení] po přepadení poškozeného zdržel na místě činu skutečně minimální dobu několika minut. Samozřejmě, může být otázkou, co vše lze za takovou dobu fakticky stihnout, nicméně obviněný [příjmení] stihl jistě nejméně to, o čem vypovídá ve své výpovědi, ostatně v tomto směru potvrzované i výpovědi obžalovaného [příjmení].

89. Nepochybná je též okolnost, že obviněný [příjmení] poškozeného prohledal, vzal mu věci uvedené ve výroku rozsudku včetně klíče od vozidla, se kterým odjel, věci vyhodil a vozidlo samotné odstavil v obci Ořech v úmyslu jej dále prodat, což však již neučinil proto, že vozidlo bylo nalezeno osobami hledajícími poškozeného.

90. Shora uvedené skutkové okolnosti jsou zcela nepochybné, doznané ostatně též obžalovaným [příjmení], pokud jde o jeho činnost.

91. Zároveň však jsou další nepochybné skutkové okolnosti, na jejichž základě, resp. i na jejichž základě, lze bezpečně usvědčit obžalovaného [příjmení] z vykonání plánované vraždy s majetkovým motivem, a obžalovaného [příjmení] jakožto původce podnětu k usmrcení poškozeného [příjmení].

92. Především je nepochybné, že po přeapadení poškozeného [příjmení] byl tento téměř ihned usmrcen, protože od toho okamžiku již s nikým nikdy nekomunikoval, a jeho tělo bylo umístěno v mělkém hrobě (jámě) v podstatě na místě přeapadení obžalovaným [příjmení] a obviněným [příjmení] – cca ve vzdálenosti třiceti metrů. Rovněž znalecký posudek z odvětví soudního lékařství uvedenou dobu smrti potvrzuje jako reálnou. Námitky ve smyslu, že nebyla zjištěna příčina smrti poškozeného, a proto ani nelze uvažovat o vraždě, je neakceptovatelná. Již jen samotný způsob nakládání s tělem poškozeného svědčí o vraždě – tj. zakopání spoutaného poškozeného do (předem) připraveného hrobu. K argumentům soudu prvního stupně lze doplnit či zdůraznit, že s ohledem na stav těla poškozeného sice nemohla být zjištěna příčina smrti, avšak toto konstatování pro absenci vraždy rozhodně nepostačuje. Posudek totiž zároveň uvádí, že u poškozeného nebyly zjištěny žádné chorobné změny, tedy nic, co by vysvětlovalo přirozenou smrt (a to i pokud jde o onemocnění kardiovaskulární). Naopak, co uvedl znalec zejména u hlavního líčení, bylo, že, „zcela zřejmě zde byly známky dušení“. Protože násilí, prokazující dušení či rdoušení zjištěno nebylo, míněno tedy takové intenzity a druhu, které by bylo zřejmé (absence poranění hrtanových chrupavek a měkkých tkání krku) a v době nálezu byla kolem krku poškozeného obtočena kobercová páska (kterou na místo přinesl obviněný [příjmení]), přičemž měkké tkáně obličej se již nedochovaly, lze akceptovat závěr, že touto páskou byly poškozenému zakryty dýchací otvory (nos a ústa), díky čemuž došlo během několika málo minut k jeho usmrcení. Takovému skutkovému závěru soudu prvního stupně lze zcela přisvědčit, když lze dodat, že ke smrti poškozeného mohlo ovšem dojít i, „prostým“ zakrytím dýchacích otvorů tlakem rukou, i při již použitím zakrytí dýchacích otvorů páskou), aniž by i v takovém případě byly na těle poškozeného zjištěny známky násilí. Zmenšování objemu těla poškozeného v rámci několikaměsíčních posmrtných změn pak došlo k posunu pásky na krk poškozeného.

93. V případě náhlé, přirozené smrti poškozeného, kterou by jako cíl svého jednání vůbec nikdo nesledoval, by jednak nebyl absolutně žádný důvod poškozeného na místě zahrabávat (a pochopitelně již vůbec ne do předem připravené jámy), jednak by se dalo předpokládat přivolání rychlé lékařské pomoci, protože by takový náhle se vyskytnuvší zdravotní problém poškozeného musel být, a to i pro osobu jej přeapadající, takovým šokem, že by se snažil poškozenému přivolat pomoc. I kdyby se však posledně uvažované nestalo, pak by zcela jistě pachatel přeapadení poškozeného tohoto nezahrabával do předem připravené jámy, o které ostatně musel velice dobře vědět, a to i pokud by jí sám nehloubil.

94. S uvedenou problematikou mohou souviset další otázky, ke kterým se vrchní soud nyní vyjádří, avšak podotýká, že jeho dále uvedené, „postřehy“ na vinu obžalovaného [příjmení] rozhodně nemají žádný vliv, vinu jeho samotného nikterak nepochybňují, nevyvracejí.

95. Soud prvního stupně v rámci úvah dle zásady, „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obviněného) uvedl, že nebylo prokázáno, že by byl poškozený pohřben zaživa (viz bod 159 odůvodnění napadeného rozsudku). [ulice] soud při znalosti prostředí (fotodokumentace + videodokumentace /prověrky výpovědí na místě činu/ ve spisu, resp. k věci se vztahující důkazy) konstatuje, že možnost pohřbení poškozeného zaživa považuje prakticky za vyloučenou. V této souvislosti by mohly vzniknout pochybnosti o skutečné součinnosti jak obviněného [příjmení], tak svědkyně [příjmení], ale jak bude z následujícího zřejmé, je namístě opět konstatovat, že na zavinění obžalovaného [příjmení] by to absolutně nic neměnilo – spíše naopak.

96. Pozoruhodnou skutečností, která zůstala poněkud nepovšimnuta, je zjištění, že v těle poškozeného byl mimo jiné zjištěn Zolpidem – tj. lék na navození spánku. Je krajně nepravděpodobné, že by poškozený tento lék užil (je řeč samozřejmě o dobrovolném a vědomém užití), když věděl, že půjde na schůzku se svědkyní [příjmení], a že s ní posléze pojedje strávit čas do přírody.

97. K samotnému pohřbení poškozeného pak došlo ve vzdálenosti cca třiceti metrů od místa, kde byl přepaden. [obec] pohřbení se nacházelo ve stromově – keřovitém porostu, který roste zcela divoce – nejde tedy např. o stromy či keře sázené v zákrytu za sebou, kde by byl jasný prostor pro uličku mezi stromy či keři. I když vzdálenost třiceti metrů není příliš velká, není na druhou stranu ani zanedbatelná za situace, kdy by sám obžalovaný [příjmení] táhl vzpouzejícího se živého (byť spoutaného) poškozeného (jinak by to být nemohlo, neboť nelegálnost celého jednání by v tu chvíli již poškozenému musela být zřejmá a bránil by se) do relativně obtížně přístupného prostoru mezi stromy a keři, a to za situace, kdy oba byli v obdobné fyzické kondici. Takovouto veškerou činnost, včetně následného zahrabání poškozeného zaživa, si v podstatě nelze představit. Již vůbec ne vzhledem k časovým možnostem, údajům, které uvedla svědkyně [příjmení], tedy že obžalovaný [příjmení] se ke svému automobilu, kterým pak odjeli, vrátil za cca 40 minut.

98. Další skutečností (která dle názoru vrchního soudu nemůže být jinak) je, že obžalovaný [příjmení] zcela jistě poškozeného nezahrabával holýma rukama, a pokud by tak činil, trvalo by mu to jednak určitou dobu, jednak by se nutně musel značně ušpinit takovým způsobem, že by si toho svědkyně [příjmení] musela všimnout....

99. Shora uvedené odstavce tak na jednu stranu mohou vzbuzovat pochybnosti o veškeré činnosti (a samozřejmě vědomosti) obviněného [příjmení] a svědkyně [příjmení], nicméně kromě jejich hypotetické trestné činnosti by to pouze potvrzovalo spojení s obžalovaným [příjmení], takže na jeho trestní odpovědnosti by to neměnilo ničeho. Závěr, který lze s odkazem na uvedené uvést, je ten, že obžalovaný [příjmení] musel poškozeného usmrtit na místě přepadení, a poté ho již mrtvého přemístit do předem připraveného hrobu.

100. To, že je pachatelem vraždy (včetně zahrabání poškozeného) obžalovaný [příjmení], je dále – také v podstatě samo o sobě – dokladováno jeho prověrkou výpovědi ze dne 12. 12. 2023 (viz č. l. 411 –416/2 spisu), kdy při demonstrování toho, kde se v souvislosti s přepadením poškozeného pohyboval, a kde k přepadení poškozeného došlo, ukázal trasu zcela odlišnou od té, která odpovídala faktickému stavu věci, a kterou následně dne 5. 3. 2024 ukázal obviněný [příjmení] (viz č. l. 417 –424/2 spisu). Vrchní soud pouze podotýká, že k nalezení těla poškozeného došlo dne 7. 1. 2024 v odpoledních hodinách, a pravdou je, že obviněný [příjmení] dne 5. 3. 2024 již jednal s touto vědomostí (a označil trasu i místo správně), neboť byl mimo jiné vyslechnut dne 28. 2. 2024, kdy mu byl oznámen pouze prostý fakt, že tělo poškozeného bylo nalezeno. Ve vztahu k obžalovanému [příjmení] to samozřejmě nemění ničeho, vrchní soud jednoznačně přesvědčen, že obžalovaný [příjmení] označil dne 12. 12. 2023 falešnou trasu a místo přepadení zcela záměrně, a to samozřejmě z toho důvodu, že věděl, kde se tělo poškozeného (který v tu dobu byl stále,, pouze“ pohřešován) nachází.

101. Vrchní soud ke zjištění vzdálenosti místa činu od automobilu obžalovaného [příjmení] (kde na něj posléze čekala svědkyně [příjmení]), k časovým možnostem a údajům ohledně pohybu obžalovaného [příjmení], jakož i prověření věrohodnosti jeho tvrzení sám pořídil mapku okolí kopce Vidoule, kterou provedl důkaz. Na samotné mapce je jako START označeno místo dle výpovědi obžalovaného [příjmení], kde spolu s obviněným [příjmení] zanechali vozidlo (a ke kterému se posléze vrátil za svědkyní [příjmení]), a dále je – již dle výpovědi obviněného [příjmení] a údajů ve spise – vyznačena pěší trasa až na místo přepadení, které je označeno jako CÍL. Dle portálu Mapy.cz činí tato vzdálenost cca 580 metrů, s dobou ujít cca deset minut.

102. Ze samotné této mapky, pokud jde o shora uvedenou problematiku, ve srovnání s mapkou na č. l. 415 spisu, tj. trasou označenou dne 12. 12. 2023 obžalovaným [příjmení], a při místní znalosti dle fotodokumentace, resp. videodokumentace je evidentní, že jde o zcela odlišnou trasu, zejména vzdálenostně, pokud jde o jednotlivé zaznamenané body (zejména odbočení apod.), jakož i podstatně jiný ráz krajiny. Po sejítí z asfaltové silnice (na č. l. 415 spisu bod 2) obžalovaný [příjmení] totiž po cca padesáti metrech zabočil doprava – takto označená cesta vede dále do kopce a mezi stromy, z obou stran, zatímco, „správná“ cesta pokračuje nepoměrně delší trasou po rovině, se stromovým porostem pouze po jedné (pravé) straně, a pokračuje opět po rovině, kdy se jde prakticky již po louce.

103. Je třeba uvést, pakliže se obžalovaný [příjmení] v odvolání brání tvrzením, že má špatný orientační smysl, místo ukazoval se značným časovým odstupem a v jiném ročním období a denní době, že takovým argumentům vrchní soud nemůže nahlédnout. Jak již bylo uvedeno, jde o zcela odlišnou trasu v podstatě s výrazně odlišnými přírodními podmínkami, a v té souvislosti je třeba zdůraznit, že sám obžalovaný [příjmení] samotnou trasu absolvoval a na místě přepadení byl (a to dokonce i dle své vlastní výpovědi (!)) celkem 4x – poprvé při kopání hrobu (v podání obžalovaného, když mu místo ukazoval, [jméno]“), podruhé, když on místo ukazoval svědkyni [příjmení], potřetí, když místo ukazoval obviněnému [příjmení], a počtvrté při samotném přepadení poškozeného [příjmení]. Je vyloučeno, aby si tak trasu a místo nepamatoval, a dokumentuje tím, jak již bylo uvedeno, svou vědomost o místě zahrabání poškozeného v době, kdy toto známo ještě vůbec nebylo a nebylo známo ani to, že by poškozený byl mrtev. Konec konců argumentovat lze též prověrkou výpovědi obviněného [příjmení], který, ač i sám prohlásil, že má špatný orientační smysl, místo přepadení poškozeného [příjmení] označil zcela přesně, a to i s odchylkou několika málo metrů, kdy při chůzi při prověrce výpovědi se v jednu chvíli zastavil, a ptal se vyšetřovatele, jestli to náhodou už nepřešli. Samozřejmě mu bylo odpovězeno, že to musí vědět on, načež se obviněný [příjmení] o několik metrů vrátil, v podstatě na úroveň, která odpovídala patrně nejkratší vzdálenosti od přepadení poškozeného k jeho přemístění k vykopané jámě. To vše za situace, kdy sám obviněný [příjmení] byl na místě samotném – na rozdíl od [příjmení], „pouze“ dvakrát – jednou, když mu obžalovaný [příjmení] místo ukazoval, podruhé při samotném přepadení.

104. Všechny tyto skutečnosti pak potvrzují další ve věci provedené důkazy, zejména samotná vyjádření obžalovaného [příjmení] při rozhovorech s obžalovaným [příjmení] (což zároveň potvrzuje vinu tohoto obžalovaného), např. rozhovor ze dne 12. 11. 2023 na č. l. 1671 – 1672/6 spisu, kde se oba obžalovaní evidentně baví o plánované likvidaci kohosi dalšího, když při tomto hovoru (tj. ohledně likvidace osob) se obžalovaný [příjmení] ptá obžalovaného [příjmení] v tom smyslu, že už jednoho, a jak je to dlouho, jestli pět nebo šest měsíců, a obžalovaný [příjmení] bez jakéhokoli zpřesňujícího dotazu, tedy zcela zřejmě při naprosté vědomosti, o čem se baví, uvádí, že šest měsíců (což zcela koresponduje době usmrcení poškozeného [příjmení]), což navíc obžalovaný [příjmení] doprovází větou, že, „pokud by věděli, kde mají hledat, tak by ho už určitě našli“. K obhajobě jak obžalovaného [příjmení], tak [anonymizováno], že není jasné, o čem se baví, je třeba uvést, že to je naopak zcela jasné.

105. Vrchní soud vůbec považuje za nutné upozornit, ohledně zachycených hovorů zejména obžalovaných [příjmení], [příjmení] i [anonymizováno], že podstatné a o věci vypovídající jsou celé obsahy hovorů mezi jednotlivými osobami, neboť je z nich zcela zřetelné, o čem se baví, co dělají a jaké sprádaří plány. Z pochopitelných důvodů nejsou všechny hovory doslova opsány v napadeném rozsudku (což přirozeně využívá při své práci obhajoba), ani v tomto aktuálním rozhodnutí, na což upozorňuje i soud prvního stupně, nicméně taková skutečnost vůbec neznamená, že příslušné pasáže (resp. veškerý obsah) nejsou k dispozici, a že z nich nelze s naprosto dostatečnou mírou jistoty uzavřít, o jakých konkrétních skutečnostech se obžalovaní baví. Výsledkem tohoto je samozřejmě i příslušný náhled na osoby obžalovaných a jejich činnost. Námitky obžalovaného [příjmení], že nejde o jeho hlas, jsou zcela irelevantní a vyvráceny

samotným obsahem hovorů, kdy lze z věcných souvislostí [anonymizováno] identifikovat, a také za „přítomnosti“ mobilních telefonů obou obžalovaných při jejich konverzaci, jak je ve spise vysvětleno, přičemž je zjevné, že [příjmení] a [anonymizováno] spolu byli prakticky v neustálém kontaktu. Ostatně lze podotknout, že obhajoba obžalovaného [příjmení], přesněji řečeno to, co on sám uvádí na svou obhajobu, je ve srovnání se spoluobžalovanými nejméně oduševnělé a snadno prokazatelné jako výmysly a lži, při konfrontaci s jinými důkazy (např. jeho inzerát ohledně práce, či výsledky zkoumání jeho mobilního telefonu). Ve srovnání s tím se naprosto nelze divit obžalovanému [příjmení], když k bodu II. rozsudku prakticky nevyhovívá, neboť tam totiž v podstatě nemá, co vysvětlit, jinými slovy, podat věrohodnou obhajobu.

106. Dalším, velice výmluvným důkazem, byť vrchní soud podotýká, že rozhodně nikoli nejdůležitějším ani rozhodujícím, je setkání obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno] po spáchání činu dne 5. 5. 2023, s tím, že ve vyhodnocení výpisů telekomunikačního provozu je uvedeno, že od 2,43 hodin do 2,48 hodin se v lokalitě BTS č. 023/114111 na adrese Praha 9, Nad Kunderatkou 385/15 nachází účastnické číslo xanon-275x uživatele Richarda Svobody, ve stejnou dobu se ve stejné lokalitě, BTS č. 15201/34700 na adrese Praha 8, Habartická 44/502 nachází i zájmové účastnické číslo xanon-276x a na BTS č 11/3284 na adrese Praha 8, Habartická 44/502 účastnické číslo xanon-277x uživatele Olega Fedorova (č. l. 934 spisu).

107. Pokud obhajoby obžalovaných namítají, že tomu tak nebylo, a že soud prvního stupně nevzal do úvahy závěry znalce [příjmení] [příjmení], pak je zřejmé, že takové tvrzení neodpovídá skutečnosti. Znalec [příjmení] [příjmení] (který vypracoval znalecký posudek na základě objednávky obhajoby obžalovaného [příjmení] – viz č. l. 2422 –2437/9 spisu) byl u hlavního líčení vyslechnut, tedy nebyl ignorován, a znalecký posudek je též zmíněn v napadeném rozsudku. Vrchní soud k němu dodává, pokud jde o inkriminované setkání obžalovaného [příjmení] a [příjmení] dne 5. 5. 2023, v době tedy nejméně od 2,43 do 2,48 hodin (což je tedy neblíže zachycený kontakt obou telefonů), že posudek uvádí toliko, že se nepodařilo jednoznačně prokázat, že se obě osoby potkaly. Takovéto vyjádření samozřejmě neznamená, že je to vyloučeno. Polohy telefonů (pochopitelně přibližné) obou obžalovaných byly zachyceny na místech, jak je v předcházejícím odstavci uvedeno (viz též obr. 5 na č.l. 946), přičemž znalec uvedl, že v rozmezí pěti minut se jeden telefon připojoval k jedné síti a po pěti minutách se druhý připojil v podobné oblasti k jiné síti, nelze tak říci, že se musely potkat. Zároveň uvedl, že pokud se dva telefony u stejného operátora nachází vedle sebe, nemusí to znamenat, že budou připojeny ke stejné buňce.

108. Pro vrchní soud to znamená, s ohledem na všechny okolnosti případu, že je dostatečným způsobem prokázáno, že se oba obžalovaní potkali, a to z následujících důvodů. Jednak, jak je zřejmé, jejich setkání nelze (a to dokonce ani na základě znaleckého posudku Ing. [příjmení]) vyloučit, a je zřejmé, že telefony byly na přibližně stejném místě (možná ovšem zcela shodném) ve velice krátkém časovém intervalu, kdy se k jedné síti připojil jeden, a za pět minut k obdobné druhý. Zde je třeba si uvědomit ono prohlášení, že ani dva telefony vedle sebe nemusejí být připojeny k jedné buňce, kromě toho uvedené adresy jsou adresy BTS, ke kterým se telefony připojovaly, nikoli nutně přímo místa výskytu obou obžalovaných. Navíc se to stalo v denní dobu skutečně krajně nezvyklou, tj. kolem 2,45 hodin ráno, kdy většina populace spí – takováto skutečnost již nemůže být náhodou. Byť v uvedené lokalitě mohl obžalovaný [příjmení] tzv. mít co dělat (bydlel na adrese Praha 8, Tanvaldská 1336/7), pak ale přítomnost obžalovaného [příjmení] v této lokalitě (nemuselo se samozřejmě jednat přímo o adresu obžalovaného [příjmení], nemuseli se setkat u něj v bytě, dokonce ani ne před jeho bydlištěm, ale prostě v dosahu zájmových buněk, jejichž umístění jsou shora uvedena) je poměrně nevysvětlitelná. To, že na místě (v dané lokalitě – viz obr. č. 5 na č. l. 946 spisu) obžalovaný [příjmení] byl, je nepochybné. Je ovšem krajně nevěrohodné jeho vysvětlení, že jel na provozovnu do ulice Tereziánské (684/3) připravovat otevření provozovny v takto nezvyklou ranní dobu, a navíc ještě takovým způsobem, kdy při existenci své přítomnosti v okolí ulice Nad Kunderatkou kolem 2,45

hodin, přičemž by tedy měla následovat cesta do provozovny v ulici Tereziánské a přípravné práce na otevření provozovny,, stačil“ k tomu všemu být kontrolován ve 3,42 hodin na adrese K Horkám 509, Hostivař, přičemž pohyb jeho automobilu je od času 2,48 hodin zachycen již od 3,08 hodin. Časově tak žádné,, přípravné práce“ na otevření provozovny obžalovaný nemohl stihnout, a je zjevné, že jde o pouhou výmluvu k přítomnosti jeho existence v okolí ulice [ulice], a tedy setkání s obžalovaným [příjmení].

109. Situace v neprospěch obou obžalovaných je navíc dokumentována i okolností, kterou paradoxně zmiňuje odvolání obžalovaného [příjmení] (ovšem jako argument toho, že se obžalovaní nesetkali), totiž že obžalovaný [příjmení] volal obžalovanému [příjmení] ve 2,43,55 hodin, a dále ve 2,48,31 hodin, avšak neúspěšně, a oba by tedy nevěděli, kde se sejt, pakliže by to nebylo bydliště obžalovaného [příjmení]. Podstatné – samozřejmě i velmi výmluvné – je to, že se v uvedené, krajně nezvyklou dobu, kdy se oba nacházejí zjevně na (nejméně) přibližně stejném místě, snaží obžalovaný [příjmení] obžalovaného [příjmení] kontaktovat – co by mu v uvedenou denní dobu potřeboval tak důležitého sdělit, kdy by obecně byl jistě předpoklad, že obžalovaný [příjmení] spí? Kromě toho, šlo o neuskutečněné telefonáty (tj. obžalovaný [příjmení] je nepřijal), ačkoliv oba telefony byly relativně nedaleko od sebe, a obžalovaný [příjmení] zcela jistě nespal.

110. Při tomto hodnocení je třeba dále zmínit (což odvolání obžalovaného [příjmení] již nezmiňuje), že v době ve 2,47,03 hodin zasílá obžalovaný [příjmení] obžalovanému [příjmení] SMS zprávu, následně tedy ještě jednou jeho číslo,, vytáčí“ (zmiňované je na č. l. 2001 spisu). Vzhledem k tomu, že se obžalovaní nacházeli ve stejné lokalitě (tím se myslí maximálně několik stovek metrů od sebe), je zřejmé, že se kontaktovali. Ohledně,, volání“ se mohlo jednat o předem smluvený signál, např. tzv.,, prozvánění“, kdy si zpravidla osoby dávají pouze nějakou, předem domluvenou skutečnost vědět, např. že se již blíží, že jsou na tom a tom předem domluveném místě atd. Zpráva SMS mohla celou věc upřesňovat, či třeba také reagovat na to, že na první telefonát obžalovaný [příjmení] nereagoval. Oba obžalovaní se reálně mohli setkat jak v bytě obžalovaného [příjmení] (viz, jak je zřejmé ze sdělení znalce [příjmení] [příjmení], ani dva telefony na stejném místě se nemusí připojit ke stejné BTS), tak mimo jeho byt. Byť jde v tomto případě již,, jen“ o logické dovozování, jeví se jako krajně pravděpodobné. Co však je zcela nepochybné, a jednoznačně hovořící v neprospěch obou obžalovaných, je objektivně doložená snaha obžalovaného [příjmení] kontaktovat obžalovaného [příjmení] v krajně nezvyklou denní dobu, kdy se oba obžalovaní nacházeli nedaleko od sebe, a stalo se tak poté, co se obžalovaný [příjmení] dopustil přepadení a usmrcení poškozeného [příjmení]. Nelze si představit jiný důvod, proč by obžalovaný [příjmení] za dané situace tak velmi potřeboval kontaktovat obžalovaného [příjmení] než jej o celé věci informovat, což se mohlo stát během několika minut. A samozřejmě při dané úvaze nelze odhlédnout od dalšího hodnocení věci, pokud jde o vinu obžalovaného [příjmení] jako toho, kdo si obžalovaného [příjmení] na usmrcení poškozeného najal, resp. v něm vzbudil přesvědčení jej usmrtit, a to za finanční odměnu.

111. Dalším pomocným důkazem k tomu, že se od počátku mělo jednat o vraždu, lze spatřovat u obžalovaného [příjmení] v tom, že poškozenému odebral veškeré věci, resp. nejméně mobilní telefon, k čemuž by jinak neměl žádný důvod, a to ani v případě, že by poškozeného na místě činu komukoli tzv.,, předával“. Tímto aktem znemožnil osobu poškozeného nalézt, když jeho mobilní telefon posléze nijak nevyužil pro svůj prospěch (ani majetkový), ale úmyslně se jej zbavil na zcela jiném místě.

112. Do stejné kategorie pak náleží sdělení obviněnému [příjmení], že si s automobilem poškozeného může nakládat podle vlastního uvážení.

113. Pokud odvolání obžalovaného [příjmení] dále uvádí, že z výpovědi svědka [příjmení] neplyne, že by onou osobou, kterou svědek viděl s rýčem, měl být obžalovaný [příjmení], a pokračuje, že dle svědka muž hovořil s akcentem, nemluvil moc česky, svědek dokonce hovoří o tom, že mu odpověděl lámanou češtinou a angličtinou, přičemž je poukazováno na to, že

obžalovaný [příjmení] hovoří plynule česky, a odvolání dále uvádí, že skutečnost, že nešlo o obžalovaného [příjmení], potvrzuje svědek [příjmení] i v rámci rekognice, když na dalším místě prezentuje, že popis osoby se naprosto rozchází s popisem obžalovaného [příjmení], pak je nucen vrchní soud konstatovat, že nejde o zcela odpovídající, přesné a pravdivé argumenty.

114. Svědek [příjmení], dokonce jakožto osoba, která (pouhou shodou okolností) napomohla policii při nalezení těla poškozeného, ve své výpovědi (č. l. 579 –586/2) mimo jiné uvedl (v kombinaci s označením místa), že v odpovídající dobu viděl na místě (z dalších důkazů vyplývá, že na tom, kde byl přepaden poškozený [příjmení] muže s rýčem, měl tam též odstavený automobil, a na dotaz svědkovi sdělil, že si chce vykopat olivy do své zahrádky. Svědek neříkal, že mu ten muž odpověděl lámanou češtinou a angličtinou, ale že měl nějaký akcent, myslí, že řekl slovo *gardens*, viděl ho jen krátkou chvíli, není si jistý, že by ho poznal, možná, že řekl *garden*, možná se svědek plete, ale ten muž nemluvil česky, nějakým dialektem, nemluvil jako Čech, olivy svědka zaujalo. Pozoruhodným se spíše z pohledu vrchního soudu jeví to, že na otázku obhájce Mgr. [jméno] [příjmení] jaké zbarvení měl ten hlas, jestli byl hrubý, pisklavý nebo něco tak, svědek uvedl: „Normální hlas, bylo to běžné, česky nemluvil, klidně jste to mohl být vy, neuražte se.“

115. V této souvislosti nemůže vrchní soud neuvést, že advokát Mgr. [příjmení] má zjevně ruské či ukrajinské (či jiné obdobné východoslovanské) kořeny, český jazyk sice dobře ovládá, ale i přes nejméně jistě několika desetiletý pobyt v České republice má zjevný akcent východních Slovanů (tj. Rusů či Ukrajinců). Je pozoruhodné, že obdobný způsob mluvy tak zaznamenal svědek [příjmení] u osoby s rýčem (vzhledem k jeho prohlášení shora). Tím samozřejmě nechce odvolací soud vůbec naznačit, že by muž s rýčem mohl být dotýčný obhájce, ale akcentovat skutečnost, že obžalovaný [příjmení], jehož rodným jazykem je zjevně ruština či ukrajinština, má zcela obdobný akcent, odpovídající akcentu východních Slovanů, a to i přesto, že český jazyk ovládá také dobře. Vrchní soud po seznámení se s mluvou obžalovaného [příjmení] jak ze záznamů, tak z osobní zkušenosti při veřejném zasedání o odvolání může potvrdit, že obžalovaný [příjmení] hovoří dobře a plynule česky, s nepochybně postřehnutelným akcentem východních Slovanů.

116. Pravdou není ani to, že by se popis osoby, jaký podal svědek, naprosto rozcházel s popisem obžalovaného [příjmení], protože svědek přesný popis neudal, což je zřejmé i ze samotné provedené rekognice (č. l. 588 –594/2). Skutečnost, že svědek u rekognice obžalovaného [příjmení] nepoznal, vůbec nevyvrací to, že jej na kopci Vidoule viděl, neboť je zejména třeba přihlídnout k prohlášení svědka v jeho výpovědi, že kontakt trval, „zlomek vteřiny“ (což samozřejmě nelze brát doslova, faktický kontakt byl takový, že svědek obžalovaného na místě viděl, položil mu dotaz, obžalovaný odpověděl, a svědek odešel). Dále uvedl, že si není vůbec jistý, že by toho muže znovu poznal.

117. Také nelze nedodat, že při provádění rekognice svědek sice nikoho nepoznal, ale uvedl, že, „nejvíce podobná tomu muži je ta jednička“. Vrchní soud k tomu dodává, že všechny poznávané osoby u rekognice si byly typologicky skutečně velmi podobné (až na č. 4), a snad nejvíce podobný obžalovanému [příjmení] (s číslem 3) byl právě figurant s číslem 1. Za takových podmínek rozhodně není namístě použít prostou větu, že svědek obžalovaného nepoznal, a vyvodit z toho, že to tedy nebyl obžalovaný [příjmení], kterého svědek potkal.

118. Konečně za samotné logiky věci, a to na základě provedených důkazů, nikoli, pouze“ úvahou soudu at' prvního, či druhého stupně, je vyloučení, předání“ osoby poškozeného jakékoli další osobě.

119. Již soud prvního stupně se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k existenci, či spíše neexistenci osoby, která si přepadení poškozeného měla objednat, tj. osoby Ukrajince, „[jméno]“. S jeho vyjádřením se odvolací soud zcela ztotožňuje. Osoba, která navštěvuje podnik Ararat, ale obžalovaného [příjmení] vůbec nezná, jej vybídne ke spáchání zvlášť závažného zločinu (resp. přinejmenším závažného trestného činu) za relativně vysokou peněžní částku 250.000, - Kč, by

musela být krajně naivní a neopatrná. Avšak nejenom, že tato osoba nezná obžalovaného [příjmení], ale především nikdo nezná tuto osobu (ale nemůže ani potvrdit její existenci), ani obžalovaný [příjmení], ač tato osoba měla opakovaně navštěvovat podnik Ararat a setkávat se tam opakovaně s obžalovaným [příjmení]. Obžalovaný [příjmení] se obžalovanému [příjmení] s něčím takovým nesvědčil, nevypovídá o tom ani on, ani obžalovaný [příjmení], ač by se jednalo o velice závažnou (a přinejmenším, zajímavou a nezvyklou) skutečnost. Po spáchání činu dotčený [jméno] zmizí, a již se nikdy nikde neobjeví – obžalovaný [příjmení] opravdu nemůže snad věřit tomu, že na takovou historiku soudy přistoupí, zejména za existence výpovědí obviněného [příjmení] /hlavně prvních výpovědí/ a svědkyně [příjmení] – u té zejména v tom smyslu, že jí obžalovaný [příjmení] říkal, že peníze dluží poškozený jemu, a dalším třem osobám.

120. Avšak i samotné naplánování a, „předání“ poškozeného, „[jméno]“ na kopci Vidoule je krajně nevěrohodné, nepravděpodobné. Lze se zmínit i o tom, že obžalovaný [příjmení] – alespoň v trestním řízení – nikdy neprohlásil, že by na místě činu byl kromě, „[jméno]“ ještě někdo s ním – tuto skutečnost uváděl pouze obviněnému [příjmení] a svědkyni [příjmení]. Pokud by se mělo jednat o více osob, pak lze stěží uvěřit tomu, že by, „[jméno] a spol“ nebyli sami svými silami schopni kontaktovat poškozeného a promluvit si s ním, a na druhou stranu, pokud by byla pravdivá výpověď obžalovaného [příjmení], pak lze těžko uvěřit tomu, že se samotná osoba vydá v noci na v té době opuštěné místo, do kopce, dostupné pouze vyšlapanými pěšinkami, které ve tmě ani nemohou být příliš vidět, když by také sama navíc jistě měla možnost poškozeného kontaktovat kdykoli jindy (resp. ve vhodné dobu). Již vůbec by nebylo logické, aby taková osoba, která by po poškození vyžadovala vrácení větší finanční částky, poškozeného usmrtila a navrácení finanční částky by si tak sama znemožnila.

121. Nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, že o existenci jakéhosi, „[jméno]“, kterému by poškozený [příjmení] dlužil vyšší finanční částku, nikdo z osob okolo poškozeného (všichni vyslechnutí svědci ke známosti a znalosti osoby poškozeného) neměl ani ponětí. Zcela přílehavé je pak odůvodnění napadeného rozsudku též v bodě 162 rozsudku, kde je připomenuto, že obě telefonní čísla, resp. telefony obžalovaného [příjmení] byly v kritickou dobu (blíže viz napadený rozsudek v bodě 162) vypnuté, takže obžalovaný [příjmení] nemohl nikomu dávat jakoukoliv zprávu, že je s poškozeným již na místě. Poslední byla zpráva, kterou ve 22,30 hodin obžalovaný obdržel od svědkyně [příjmení], že jsou na místě, od té doby jsou jeho telefony vypnuté, resp. jeho telefon použitý pouze pro tuto, „akci“, jeho druhý telefon byl vypnutý již předtím.

122. Uvedené skutečnosti pak samozřejmě tvoří jeden celek důkazů při zjišťování skutečné osoby původce usmrcení poškozeného, kterým je obžalovaný [příjmení]. Na rozdíl od zcela nevěrohodné obhajoby obžalovaného [příjmení] ohledně osoby, „[jméno]“, při popírání viny obžalovaným [příjmení], který mimo jiné uvádí v podstatě to, že poškozený byl jeho přítel a neměli spolu vlastně žádné problémy, je důkazy prokázáno, že obžalovaný [příjmení] se s poškozeným [příjmení] znali, měli spolu faktické kontakty ohledně podnikání (je zcela nerozhodné, zda tomu tak oficiálně, tzv., „papírově“, pro úřady, bylo či nikoli), to popisuje vícero svědků, kteří obžalovaného [příjmení] i poškozeného [příjmení] znali. Došlo i k tomu, že obžalovaný [příjmení] byl fyzicky napaden dvěma muži, přičemž se domníval, že původcem takového jednání byl poškozený, event. svědkyně [příjmení]. Obžalovanému [příjmení] v rámci jeho odvolání, resp. obhajoby sice třeba přisvědčit, že při podání vysvětlení v rámci jím podaného trestního oznámení dne 11. 5. 2022 (viz č.l.1741 – 1744/6 spisu) přímo neuvedl jména zamýšlených organizátorů, návodců, původců jeho přepadení, avšak z obsahu uvedeného záznamu je zcela evidentní, že osoby poškozeného [příjmení] a svědkyně [příjmení] z takového jednání podezřívá, neboť jej dával do souvislosti s jeho údajným dluhem vůči uvedené svědkyni, a jednání měl zprostředkovávat právě poškozený [příjmení]. Je to zcela zjevné, jinak by totiž ani nebyl důvod tyto dvě osoby v té věci vyslýchat.

123. Také z uvedených důvodů došlo následně k tomu, že obžalovaný [příjmení] odebral, resp. nechal odebrat – donutil odevzdat – poškozeného automobil zn. Audi, který si poškozený pořídil

na firmu obžalovaného (či jeho manželky – zcela nerozhodné), a který řádně splácel. Tím se vlastně cesty obou rozdělily, poškozený takový postup ze strany obžalovaného nesl poměrně úkorně, jak opět vyplývá z výpovědi zainteresovaných svědků. Obžalovaný [příjmení] však takový konflikt evidentně stále nemohl tzv. přenést přes srdce, a objednání, resp. vyvolání přesvědčení u obžalovaného [příjmení] usmrtit poškozeného bylo vedeno úmyslem se poškozenému pomstít i za okolnost, že se jej nezastal při konfliktu se svědkyní [příjmení] a jejich sporu ohledně společného podnikání. Toto je ona, „jiná zavrženíhodná pohnutka“ obžalovaného [příjmení] pod bodem I. rozsudku, byť by zcela správně měl být uveden i majetkový prospěch – což je ovšem ve svém výsledku stejné ustanovení § 140 odst. 3 písm. j) tr. zákoníku.

124. Další skutečností usvědčující jak obžalovaného [příjmení], tak obžalovaného [příjmení] je fakt, že oba se dobře znali, trávili spolu i dovolené. Z dosavadního řízení naprosto nevyplývalo, že by se obžalovaný [příjmení] stýkal s jiným, obdobně movitým a podnikajícím Arménem, než byl obžalovaný [příjmení]. Zde je zcela namístě připomenout výpovědi obviněného [příjmení], který se nejprve ve zcela řádné procesní výpovědi dne 14. 12. 2023 (č. l. 68 spisu) vyjadřuje k osobě, „objednatele“ opakovaně, a to nejprve tak, že obžalovaný [příjmení] mu řekl, že poškozený je člověk, který dluží jeho kamarádovi, nebo šéfovi (pozn. odpovídá osobě obžalovaného [příjmení]) větší množství peněz a ten ty peníze chce zpátky. Dále, že ten muž má nějaké restaurace. Na dalším místě protokolu k dotazu, co všechno ví o zadavateli, uvedl, že je to bohatý Arménc s restauracemi, pražský Armén (pozn. odpovídá osobě obžalovaného [příjmení]). K tomu lze navíc dodat, že popis takové osoby by přece vůbec neodpovídal imaginárnímu, „jméno“, jak jej popisuje obžalovaný [příjmení].

125. Byť se obviněný [příjmení] postupně zjevně snažil svou výpověď mírnit, byla jeho první dosti konkrétní, aby při znalosti podmínek a spisového materiálu bylo zjevné, že jde o obžalovaného [příjmení]. Ve své druhé výpovědi dne 28. 2. 2024 (č. l. 76 spisu) obviněný [příjmení] uvedl, že se mu to hodně motá, protože tam je, že pracuje v arménské restauraci nově (viz nově otevřená restaurace Ararat), a že [příjmení] pracuje pro nějakýho bohatýho Arménce, má takovej dojem, že tam zaznělo, že to mělo být pro něho, ale to si není jistý. Na dalším místě výsledku uvedl, že mu obžalovaný [příjmení] říkal, že dělá u nějakýho člověka, který vlastní nějaké restaurace, je to Arménc, a dodal, že nechce nikoho křivě obvinít, ale myslí, že mu [příjmení] říkal, že prostě objednatel je Arménc s restauracema. Teprve u hlavního líčení obviněný [příjmení] uvedl, že si není jistý, jestli objednavatelem je ten Armén s restauracemi.

126. Jak již uvedl a zhodnotil soud prvního stupně, výpovědi obviněného [příjmení] učiněné v přípravném řízení jsou dostatečně konkrétní (aniž by však obžalovaného [příjmení] znal a jmenoval), aby bylo v kontextu dalších důkazů možné vinu obžalovaného [příjmení] určit. Se žádným jiným bohatým Arménem se obžalovaný [příjmení] nestýkal, naopak se velmi často stýkal s obžalovaným [příjmení], který byl fakticky bohatým Arménem vlastním několika restaurací či obdobných provozoven. O tom vypovídá řada svědků, částečně dokonce též obžalovaný [příjmení]. Obhajoba tohoto obžalovaného, že není bohatý, k čemuž předkládá výpisy z bank a potvrzení vlastnictví nejrůznějších restauračních zařízení či nemovitostí, z nichž má být zřejmé, že není vlastníkem a není bohatý, je zcela nicotná. Paradoxně se obžalovaný předkládanými důkazy sám usvědčuje. Je totiž zcela nerozhodné, zda po právní stránce, zejména z hlediska občanského či obchodního práva je či není obžalovaný vlastníkem. Podstatné je, že firmy a provozovny fakticky ovládal, což všichni z jeho okolí, resp. ti, kteří s ním přišli do styku, věděli, a tomu také odpovídá obecné zjednodušující prohlášení, že, „měl více restaurací či obdobných zařízení, jakož i další společnosti“, a pokud jde o ono dobré finanční zázemí, lze si např. těžko představit, že by banky poskytly úvěr např. ve výši 13.000.000 Kč někomu (firmě, kterou, „papírově“ vlastnila manželka obžalovaného, jak obžalovaný [příjmení] dokládá), kdo by nebyl schopen úvěr spláct, a to ve výši mnoha desítek tisíc korun měsíčně. O faktickém ovládnutí restaurací hovoří několik svědků, kteří obžalovaného [příjmení] znají, i ti, vyslechnutí z jeho popudu. Snad lze dodat i ten postřeh, myšlenku, že obžalovaný pochází ze společnosti (národa),

kde muži mají tradičně zpravidla hlavní slovo, a ženy jsou v podstatě podřízené. Takový způsob jednání ostatně popisuje u obžalovaného i svědkyně [příjmení], ale i další svědci z arménské komunity, kteří rodinu obžalovaného [příjmení] znali, a o jeho manželce se vyjadřovali v podstatě jako o ženě v domácnosti, přičemž všechno řídil obžalovaný.

127. Ke všem shora uvedeným skutečnostem pak přistupuje výpověď utajeného svědka, který potvrzuje, že obžalovaní [příjmení] a [anonymizováno] byli, „společníci“ ve věci usmrcení poškozeného [příjmení], o jehož jménu věděl svědek, že se jmenoval [jméno]. Je třeba uvést, že svědek vypovídá skutečnosti, které dalším, jiným důkazům naprosto konvenují, a jeho vyjádření působí naprosto věrohodně.

128. Stran obsahu podaných odvolání a souvisejících skutečností ohledně utajeného svědka uvádí vrchní soud následující. Především shledává naprosto oprávněným status svědka jako svědka utajeného, a to i nadále, v současné době. Vrchní soud pak nebude potvrzovat ani vyvracet tvrzení obhajoby obžalovaného [příjmení], že se jedná o jistého [jméno] [příjmení], neboť samotné jméno svědka je vlastně nepodstatné. Na druhou stranu je podstatnou, zcela obecnou skutečností, alespoň dle názoru vrchního soudu, že nikdo, zejména ne pak obžalovaní či jejich obhájci, nemají sebemenší právo zjišťovat skutečnou totožnost utajených svědků, neboť tím fakticky maří smysl a účel takového institutu, ve svém důsledku mohou ohrozit zdraví či život utajovaných svědků či jejich blízkých. Bez jakékoli shovívavosti k jakémukoli obhájci a bez jakéhokoli přehánění vrchní soud deklaruje, že takovým postupem by se obhájci mohli dostat až na hranu trestního zákona.

129. Věrohodnost utajovaných svědků má zjišťovat soud, který samozřejmě pravou totožnost utajovaných svědků zná, resp. má právo jí znát. Obhajoba (obžalovaní) jistě mohou také prověřovat věrohodnost utajovaných svědků, např. dotazy při jejich výslechu, poukazováním na rozpory ve výpovědi, poukazováním na stupeň občanské zachovalosti svědků (poté, co si příslušné informace obstarají orgány činné v trestním řízení), ale nikoli pátráním po jejich pravé identitě, neboť z toho by zcela reálně mohly vznikat velmi nebezpečné situace. V trestním řízení nejde o zjištění identity utajovaných svědků, ale o jejich věrohodnost.

130. Vrchní soud prověřil věrohodnost utajovaného svědka, resp. jeho osoby, neboť samotné skutečnosti, které svědek ve své výpovědi uvádí, jsou – alespoň ve své podstatě – zcela věrohodné a uvěřitelné, jak již vrchní soud konstatuje, konvenující dalším důkazům, ale i okolnostem, „podružným“ – zcela příkladmo např. o tom, že obhajoby obžalovaného [příjmení] se ujal jeden z nejprestižnějších advokátů, JUDr. [jméno] [příjmení], což samozřejmě obecně není nemožné, ale je to jistě zajímavé v kontextu (alespoň na první pohled) nepriviléovanosti jak osoby obžalovaného [příjmení], tak v zásadě samotné trestní věci. Odvolací soud si pak opatřil a jako důkaz provedl – dlužno říci, že, „pouhým“ slovním sdělením u veřejného zasedání o odvolání, tedy tak, aby totožnost svědka nemohla být odhalena – odsuzující rozsudek na svědka. V rámci prověřování skutečností, věrohodnosti výpovědi svědka, lze především konstatovat, že svědek do současné doby nebyl nikdy odsouzen, což koresponduje jeho výpovědi a činí jí věrohodnou, pokud jde o i o jeho morální motivaci k podání výpovědi, jak uvádí. Bylo zjištěno, že svědek byl odsouzen pro závažnou trestnou činnost, kterou plně doznal a pomohl jí i dále objasnit. Byl mu uložen vysoký trest odnětí svobody.

131. Pokud jde o námitky odvolání a návrhy na výslechy svědků z věznice ohledně osoby, [jméno] [příjmení]“ (viz např. č. l. 3403 – 3404/12 spisu, resp. postupné návrhy obžalovaných na výslechy konkrétních osob), pak se možná tyto návrhy mají týkat osoby [jméno] [příjmení], jak ostatně dedukuje i [ulice] služba v postoupeném poznatku na č. l. 3403, nicméně není zjevné, proč by navrhované osoby měly být vyslechnuty jako svědci v projednávané věci, kde nebyli zjevně svědky ničeho, s výjimkou toho, že dle předepsaných, částečně podepsaných, částečně, „jen“ připravených, „čestných prohlášení“ obžalovaným [příjmení] mají vypovídat o tom, že jakýsi [jméno] [příjmení] (či faktický vězeň [jméno] [příjmení]) podává v různých věcech křivé výpovědi.

Pochybné je již jenom to, z jakých skutečností by vězni, jejichž údajná trestná činnost spolu nemusí souviset, takovou informaci získali.

132. Jak vrchní soud právě uvedl, jednak je otázkou, na základě čeho se to dotyčné osoby domnívají, ale zejména, vzhledem k tomu, že jde o typově téměř zcela shodná, „čestná prohlášení“, koncentrovaná a obsažená v sešitu obžalovaného [příjmení], je tak zcela zřejmé, že jde o vězeňské kumpány shromážděné obžalovaným [příjmení] za účelem jeho obhajoby, když jeho trestná činnost i trestná činnost obžalovaného [příjmení] je prokázána zejména důkazy zcela jinými, než výpovědí jakéhosi [jméno] [příjmení] či [jméno] [příjmení], o kterém ani obžalování nemohou vědět, že by měl být oním utajovaným svědkem, no a pokud by byli přesvědčeni, že to je on, tak se fakticky dozývají k tomu, že s někým takovým ([anonymizováno] či [příjmení]) rozhovory o své trestné činnosti vedli.

133. Ke zjištění, že není nutné vyslýchat navrhované svědky z věznice, slouží pochopitelně i samotná zpráva Vězeňské služby na č. l. 3403 spisu, a vrchní soud se rozhodně neztotožňuje s názorem odvolání, že sešit byl získán nezákonným způsobem, že pro věznici není důležitý, naopak jde o součást obhajoby obžalovaného [příjmení]. Věznice totiž v tomto směru působila jako orgán činný v trestním řízení ve smyslu § 12 odst. 2 písm. c) tr. ř., jak ostatně sama uvádí, a šlo o podezření nejenom ve vztahu k obžalovanému [příjmení], ale i k zaměstnanci věznice. Kromě toho, jak je z povahy zajištěného materiálu zřejmé – tj. jde o obsahově téměř stejná prohlášení proti jedné osobě, která u sebe shromažďoval obžalovaný [příjmení], a zjevně některá z nich, „distribuoval“ blíže nezjištěným způsobem mezi některé vězně, přičemž je evidentní, že se je chystal použít v rámci své obhajoby – což se ostatně i stalo – ovšem vyhodnocení takového jednání je takové, že šlo o připravované doslova spiknutí proti osobě, o které se obžalovaný [příjmení] (či obžalování [příjmení] i [příjmení]) domnívají, že jde o utajeného svědka. Jestliže toto bylo shodou okolností odhaleno, bylo zcela namístě takovou informaci sdělit soudu, neboť se jednak jednalo v podstatě o naplňování vazebního důvodu podle § 67 písm. b) tr. ř., tj. maření objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení, jednak o navádění ke křivé výpovědi, a tedy rozhodně nelze tvrdit, že jde o „pouhý“, „legální“ výkon práva na obhajobu, že jde o nezákonně obstaraný důkaz. Lze dodat, že podle § 21 odst. 3 zák. č. 293/1993 Sb. O výkonu vazby je obviněný povinen podrobit se osobní a další prohlídce v zájmu zajištění vnitřního pořádku ve věznici a vyloučení toho, aby u sebe měl věc, jejíž držení je ve vazbě zakázáno – což prostředek k maření vyšetřování nepochybně je. Kromě toho je obviněný podle § 21 odst. 7 písm. a) cit. zák. povinen umožnit zaměstnancům Vězeňské služby kontrolu svých osobních věcí.

134. O kontaktech obžalovaného [příjmení] a [příjmení] rovněž svědčí i to, že ve sledované období měli prostřednictvím telefonu téměř 500 kontaktů, tedy značné množství.

135. Soustředění obhajoby obžalovaného [příjmení] na to, že obžalovaný [příjmení] nemohl být oním, „starším“, jak se o něm vyjadřuje obžalovaný [příjmení] při rozhovorech s obžalovaným [příjmení], je ve vztahu k otázce, zda je obžalovaný [příjmení] vinen, podružné. Důkazy shora uvedené obžalovaného [příjmení] spolehlivě usvědčují, a je zcela nerozhodné, zda byl či nebyl během svého pobytu v ČR hospitalizován. Rozhovory mezi obžalovaným [příjmení] a [anonymizováno] rozhodně obžalovaného [příjmení], byť v kombinaci se zprávou VZP, nijak nevyvíňují, neboť jsou značně rozporuplné. Obžalovaný [příjmení] podává na jednu stranu, že, „ten hlavní“ (je pravdou, že se má s největší pravděpodobností jednat o obžalovaného [příjmení]), omarodil, byl v nemocnicích, takže skoro dva měsíce byl mimo“, na druhou stranu dále uvádí (z povahy věci má jít o slova obžalovaného [příjmení], která [příjmení] cituje), „Údajně nebyl jsem v nemocnici“ Navíc, pokud by obhajoba bazírovala na zcela přesných konkrétních slovech (což v podstatě činí), pak v uvedeném rozhovoru není ani slovo o tom, že by byl obžalovaný [příjmení] hospitalizován. Veškerý obsah rozhovoru, při znalosti trestního spisu, pak zjevně napovídá, že obžalovaný [příjmení] mluví o obžalovaném [příjmení]. A kromě toho, když středobodem obhajoby je učiněno tvrzení o tom, že obžalovaný [příjmení] není oním, „starším“, pak lze zjistit, že obsahově se obžalovaný [příjmení] nezmiňuje pouze o jednom, „starším“;

evidentně obžalovaném [příjmení], ale o více osobách. Zjistit pak lze to, právě též z TS na č. l. 1671 – 1720, že kontakty jednotlivých osob jsou i takové, že obžalovaný [příjmení] mluví s obžalovaným [příjmení], a následně říká obžalovanému [příjmení], že sdělil, „starším“, že volaný (tj. Osypchuk) je už na místě (šlo o ubytování obžalovaného [příjmení]), mimo jiné mu říká, že přímo v domě dole je docela velká restaurace, ale aby se tam ([jméno]) neukazoval – viz č. l. 1674, po dalším setkání obžalovaného [příjmení] a [příjmení] říká obžalovaný [příjmení] obžalovanému [příjmení], že zrovna teď byl u starších (setkání vyplývá z textu ohledně 19. 11. 2023 a 20. 11. 2023 na č. l. 1679 – 1680, dále např. na č. l. 1710 – 1711 je kontakt obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno], kdy [příjmení] zjevně informuje obžalovaného [příjmení], co dělají s [anonymizováno], co chystají (zjevně mluví o nějaké, „akci“, následně se setkává obžalovaný [příjmení] s [anonymizováno], a mimo jiné mu říká: „Dnes jsem s ním mluvil, schválil to, říkají:“ takže teď tohle..“ Lze tak zcela bezpečně uzavřít, že z uvedených záznamů je zřejmé, že obžalovaný [příjmení] je oním, „starším“ (přínejmenším jedním z nich), a z celé této TS na č. l. 1671 – 1720 je zřejmé, že obžalovaný [příjmení] se baví s obžalovaným [příjmení] o páčání trestné činnosti, o obžalovaném [příjmení] a o tom, co bude dělat (tedy v rámci páčání trestné činnosti, to je zcela evidentní) a [příjmení] pak tlumočí [anonymizováno] pokyny či názory obžalovaného [příjmení]. Že tedy obžalovaný [příjmení] je oním starším, je přínejmenším z těchto důkazů naprosto zřejmé.

136. Tolik tedy v zásadě, pokud jde o vyjádření odvolacího soudu k bodu I. napadeného rozsudku, když k některým připomínkám jednotlivých odvolání, zejména uvedených shora (tedy nejpodstatnějších) se ještě vyjádří.

137. Pokud jde o bod II. napadeného rozsudku, je situace svým způsobem jednodušší, než v bodu I., neboť příprava zvláště závažného zločinu vraždy je jednoznačně dokumentována jednak sledováním (odposlechy) všech třech obžalovaných, jednak v tomto směru, při určení skutku i právní kvalifikace, jednoznačnou výpovědí svědkyně [příjmení], která popisuje, co jí obžalovaný [příjmení] říkal, což zcela koresponduje pořizovaným odposlechům. Obžalovaný [příjmení] pak při zachycených hovorech si na osobu poškozeného [jméno] [příjmení] obžalovanému [příjmení] evidentně stěžuje, a důkazy je prokázáno opět, že v podstatě spolu podnikali a nerozešli se v dobrém, ač obžalovaný [příjmení] tvrdí opak. Opět i v tomto případě obžalovaný [příjmení] poškozeného [příjmení] vůbec neznal, neměl by tak sám o sobě žádný důvod proti němu činit jakékoli kroky.

138. S odkazem na obsah napadeného rozsudku lze připomenout, že obžalovaný [příjmení] a obžalovaný [příjmení] jeli pro obžalovaného [příjmení] až na slovensko – ukrajinskou hranici, kterou Osypchuk překračoval nelegálně. Pokud by se jednalo o, „pouhé“ zajištění ochranky u podniku Ararat, šlo by o zcela zbytečnou a nákladnou cestu zejména u obžalovaného [příjmení]. Obžalovaný [příjmení] pak jako žádná ochranka pro účely obžalovaného [příjmení] nikdy nepracoval, ač se v okolí restaurace Ararat v podstatě neustále zdržoval. Pokud by skutečně potřeboval vydělávat peníze, přičemž by tedy práci měl zajištěnou, tak by tak jistě činil. Ve skutečnosti však, po kontaktech obžalovaného [příjmení] a [příjmení], kdy se vyjadřují i k osobě poškozeného [příjmení] – a samozřejmě veškeré činnosti a kontaktů obžalovaného [příjmení] a svědkyně [příjmení], pokud jde o bod II. rozsudku, se obžalovaný [příjmení] pohybuje po [obec] s obžalovaným [příjmení], a zjevně hledají místo, které by přicházelo do úvahy při likvidaci poškozeného [příjmení], a dále evidentně při plánování dalšího, blíže nezjištěného trestného jednání, což je důležité zejména pro zjištění, jakou činností se obžalovaný [příjmení] a [anonymizováno] zabývali. Takovouto činnost – vybírání míst, uvažování, lze samozřejmě označit za přípravu k usmrcení poškozeného [příjmení]. V tomto směru není ani překvapením, že obžalovaný [příjmení] k věci prakticky nevypovídá – neboť s ohledem na shromážděné důkazy skutečně velký prostor pro obhajobu nemá.

139. Pokud jde o osobu obžalovaného [příjmení], pak se z jeho strany o žádné nezávadové jednání nejednalo, byť vrchní soud chápe, že se tak obžalovaný hájí. Domlouvání likvidace

poškozeného [příjmení] jak odposlechy, tak sledováním, tak výpověďmi (svědkyně [anonymizováno], poškozený [příjmení]) je však zjevné, a musel se najít někdo, kdo byl ochoten takový skutek (a dále pak i další) vykonat. Z toho důvodu obžalovaný [příjmení] přijel (byl vyzvednut) z Ukrajiny, což věděl (to je opět zřejmé z jeho zachycených rozhovorů s obžalovaným [příjmení]), z toho důvodu jezdil s obžalovaným [příjmení] automobilem a zjišťovali vhodné podmínky pro spáchání vraždy poškozeného [příjmení]. Skutečnost, že po celou dobu pobytu v ČR nebyl obžalovaný [příjmení] nikde zaměstnán, ač být mohl, protože by tomu jistě nic nebránilo, a to ani ze strany obžalovaného [příjmení], ani ze strany obžalovaného [příjmení], takový závěr pouze potvrzuje. Nejednalo se tedy o žádný výlet do [obec], a nezávazné výlety autem, ale o připravování zvláště závažného zločinu vraždy.

140. Pakliže obžalovaný [příjmení] namítá, že byl nezákonně stíhán jako uprchlý, neboť o žádném trestním stíhání nevěděl, a dozvěděl se o něm až v době svého zadržení, pak takovému argumentu přisvědčit nelze. Vrchní soud pouze jako vsuvku dodává, že výpovědi obžalovaného [příjmení] jsou krajně nevěrohodné, v některých směrech lze zcela jednoduše prokázat, že obžalovaný lže.

141. Obžalovaný [příjmení] byl přivezen obžalovanými [příjmení] a [příjmení] do ČR dne 12. 11. 2023, a již jenom jeho výpověď, že ten, kdo ho vyzvedl (přivezl) a osoba, u které měl být zaměstnán (a se kterou se následně také sešel) jsou dvě různé osoby, je lživá – což významově uvádí jak obžalovaný [příjmení], tak [příjmení]. Následně je tedy odposlechy, sledováním zjištěna činnost obžalovaného [příjmení], kdy je zřejmé, že se pohyboval v blízkosti restaurace Ararat, stýkal se zejména s obžalovaným [příjmení], a to velice často, v podstatě denně, jak je zřejmé z kontaktů buď jejich telefonů, či z obsahu sledování.

142. Obžalovaný [příjmení] tedy nutně (vzhledem k předcházejícím, v podstatě každodenním kontaktům s obžalovaným [příjmení]) musel vědět, že obžalovaný [příjmení] byl dne 12. 12. 2023 zadržen, a od té doby již na svobodě nebyl. Naopak, obžalovaný [příjmení], který byl zadržen také, byl ze zadržení propuštěn, mohl obžalovanému [příjmení] (ať přímo či nepřímo) určité informace poskytnout, a obžalovaný [příjmení] se v každém případě musel dozvědět, co se s obžalovaným [příjmení] stalo, protože již jej dále po zadržení [příjmení] nekontaktuje. V té době však ještě obžalovaný [příjmení] nebyl stíhán, obecně tedy nebyl důvod, aby byl na útěku, aby opouštěl Českou republiku, kdy ovšem již nelze nezaznamenat jeho inzerát na č. l. 3038, resp. 3039/10 spisu ze dne 24. 12. 2023. Obžalovaný [příjmení] tak věděl, že stíhán není, Českou republiku opouští dne 8. 3. 2024.

143. Zahájení úkonů trestního řízení ohledně bodu II. rozsudku bylo 9. 4. 2024, obžalovaný [příjmení] byl zjevně nedostizitelný, poté, co byl vydán souhlas s jeho zadržením a bylo po něm pátráno (blíže viz např. bod 195. napadeného rozsudku). Vzhledem ke zjištěným skutečnostem byl stíhán jako uprchlý.

144. Odvolání obžalovaného [příjmení] lze přisvědčit toliko v tom směru, že v jednom případě, také při odůvodňování stíhání obžalovaného jako uprchlého, se městský soud dopustil pochybení, neboť v bodě 199. odůvodnění napadeného rozsudku argumentuje důkazem, který nebyl u hlavního líčení proveden – je jím vyhodnocení obsahu mobilního telefonu obžalovaného [příjmení] [jméno] soud podotýká, že on sám však uvedené pochybení napravil, a podstatnou část obsahu telefonu obžalovaného [příjmení] vztahující se k jeho vědomosti o trestním stíhání jeho i dalších osob, u veřejného zasedání sám provedl.

145. Především konstatuje, že k vydání telefonu obžalovaného [příjmení] došlo zcela zákonným způsobem, viz protokol o vydání věci na č. l. 3701 spisu, ze dne 15. 9. 2025. Při vydání obžalovaný sám uvedl, že telefon a sim karta jsou jeho vlastnictví a on je jediný uživatel. Telefon užívá od roku asi 2022, sim kartu od letošního roku (tj. 2025).

146. U veřejného zasedání o odvolání vrchní soud promítl příslušné zprávy z telefonu obžalovaného [příjmení], a to z 12. 7. 2025 (obsahově na č. l. 3846 p. v.), šlo o text, který přeložen nebyl, proto jej u veřejného zasedání přeložil tlumočník, a dále zprávy ze dne 5. 8. 2025 (obsahově na č. l. 3847 –3850/13, včetně fotografie z hlavního líčení na č. l. 3850). Vrchní soud pouze podotýká, že promítané zprávy jsou obsahově na výše uvedených č. l., což činí pouze z důvodu rychlejší orientace, jinak důkaz byl proveden promítnutím předmětného obsahu na obrazovku.

147. Obžalovaný [příjmení] se k tomuto důkazu vyjádřil tak, že 5. (srpna 2025) ho zadrželi na hranici v Rumunsku, odebrali mu mobil, a teprve po několika dnech, již po kontaktu s českou stranou, mu jej vrátili.

148. Vrchní soud zcela neví, co tímto prohlášením obžalovaný [příjmení] sledoval, nicméně působilo to dojmem, jako by snad naznačoval, že v mezidobí tedy nevěděl, co se s jeho telefonem děje..., což je ovšem opět velmi naivní obhajoba (pokud tedy byla takto myšlena), neboť především lze konstatovat, že k zadržení obžalovaného došlo dne 7. 8. 2025 v 5,42 hodin na hraničním přechodu [anonymizováno] v Rumunsku (viz č. l. 3375 spisu), nikoli tedy dne 5. 8., a veškeré zprávy, které četl a sledoval ve dnech 12. 7. 2025 a 5. 8. 2025 si přečetl a uložil ve svém telefonu pouze on sám. Je tak zcela bezpečně ověřeno, že obžalovaný [příjmení] velice dobře věděl, že je trestně stíhán, když zprávy o tom sledoval nejméně v uvedených dnech. Je třeba ovšem poopravit, že se nejednalo v prvním případě o datum 12. 7. 2024, jak je chybně uvedeno v napadeném rozsudku, ale o rok 2025, kdy údaje z roku 2024 (již) nebyly k dispozici.

149. Jak ale vrchní soud uvedl, obžalovaný [příjmení] se v ČR stýkal v podstatě každý den s obžalovaným [příjmení], zpočátku bydlel v podniku Ararat či jeho blízkosti, obžalovaný [příjmení] jej společně s obžalovaným [příjmení] přivezli, obžalovaný [příjmení] byl dne 12. 12. 2023 také zadržen, ale pak propuštěn. Po opuštění České republiky měl obžalovaný [příjmení] o trestní věci zjevně informace, neboť i ve dnech nejméně 12. 7. 2025 a 5. 8. 2025 takové informace vyhledával, musel tedy o celé věci vědět – jinak by neměl žádný důvod něco takového zjišťovat. K dispozici orgánům činným v trestním řízení nebyl, byl tedy zjevně uprchlý.

150. I po právní stránce posoudil městský soud jednání všech obžalovaných odpovídajícím způsobem, tedy jako přípravu ke zvlášť závažnému zločinu vraždy podle § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2, 3 písm. h), j) tr. zákoníku u obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno], u obžalovaného [příjmení], „toliko“ podle písm. j) tr. zákoníku. Zvlášť závažný zločin byl připravován, počínaje již samotným přivezením obžalovaného [příjmení], dalšími poradami [anonymizováno] a [příjmení] a [příjmení] a [anonymizováno], jízdami po [obec], přemlouváním a kontaktováním svědkyně [příjmení]. To vše, ač by se izolovaně a bez informací jednalo samozřejmě o zcela nezavadnou činnost, však postupně pokračovalo a směřovalo k usmrcení poškozeného [příjmení]. Částečně obdobný přístup byl ostatně zvolen i u poškozeného [příjmení] pod bodem I. rozsudku, na čemž lze velmi dobře dokumentovat, k jakému cíli taková,, nevinná“ jednání směřovala.

151. Pokud by se měl odvolací soud vyjádřit k těm argumentům odvolání vlastně všech obžalovaných, že pro případ posuzování jednání obžalovaných jako přípravy ke zvlášť závažnému zločinu vraždy, došlo by pak v takovém případě k zániku trestní odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, tj. že,, pachatel dobrovolně upustil od dalšího jednání směřujícího ke spáchání zvlášť závažného zločinu a odstranil nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněného trestním zákonem z podniknuté přípravy“, lze uvést následující.

152. Uvedená argumentace se opírá o tu část dokazování, kdy se obžalovaný [příjmení] dne 23. 11. 2023 v 19, 14 hodin (č. l. 1590 spisu) dozvěděl od svědkyně [příjmení], že domluvená schůzka s poškozeným [příjmení] proběhla za přítomnosti dalšího svědka (jeho bratra), a následně, dne 24. 11. 2023 kolem 19,56 hodin (č. l. 1592 spisu) na dotaz svědkyně,, zda to s ním bude pokračovat nebo ne“ ,uvádí:, „ Ne ne ne, viděli tě, takže už ne. Nedělej si starosti, já bych ti to nemohl udělat, uklidni se.“

153. Všechna odvolání pro tento případ tvrdí, že tím veškeré jednání vůči poškozenému [příjmení] skončilo a od spáchání činu (pokud by tedy věc takto braly orgány činné v trestním řízení) bylo dobrovolně a navždy upuštěno.

154. Uvedenému názoru rozhodně nelze přisvědčit. Jediné, k čemu došlo, bylo vynechání svědkyně [příjmení] z další činnosti vůči poškozenému [příjmení]. Jinak, jak je zřejmé jak z konverzace obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno], ale též obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno], je zřejmé, že se na jejich plánu poškozeného usmrtit nic nezměnilo, viz komunikace po datu 24. 11. 2023 na č. l. nejméně 1595–1601, a dále 1692–1719/6 spisu). Z celého plánování byla vynechána toliko svědkyně [příjmení], a všichni tři obžalovaní od brzkého usmrcení poškozeného [příjmení] pouze dočasně ustoupili v důsledku neplánovaného setkání svědkyně i s bratrem poškozeného, aby dále celou věc promýšleli. Fakticky o tom pak svědčí pobyt obžalovaného [příjmení] – zjevně po domluvě s obžalovaným [příjmení] a po domluvě obžalovaného [příjmení] s obžalovaným [příjmení], dne 8. 12. 2023 u stavby rodinného domu poškozeného [příjmení] rozbil okna, a dále byl na místě také dne 12. 12. 2023. Je tak zřejmé, že k žádnému dobrovolnému upuštění od zamýšleného cíle – tj. usmrcení poškozeného – nedošlo, bližší podrobnosti lze zjistit ze zachycených rozhovorů na č. l. viz výše v tomto odstavci.

155. Pokud odvolání obžalovaného [příjmení] dále namítá, že mu nebyly přečteny výpovědi spoluobžalovaných, aby se k nim mohl vyjádřit, pak je třeba konstatovat, že to je sice pravda, avšak procesně je třeba upozornit na tu skutečnost, že řízení proti obžalovanému [příjmení] neprobíhalo pouze jako řízení proti uprchlému, neboť byl posléze zadržen, ale s ohledem na obsah jeho obhajoby jako celku, a na obsah obhajoby obou zbývajících obžalovaných nešlo ve svém důsledku o tak zásadní pochybení, ze kterého by nebylo možné zjistit skutkový stav věci, a bylo by podstatným způsobem zkráceno právo na obhajobu. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný [příjmení] se vyjadřuje (a je obviněn), „pouze“ z bodu II. napadeného rozsudku, k žádnému trestnému jednání se nedoznává, obžalovaný [příjmení] kromě přiznání se k tomu, že obžalovaného [příjmení] do ČR dovezl, k věci v podstatě také nevypovídá (jejich kontakty jsou totiž zřejmé ze sledování, odposlechů a pohybu telefonů, což je objektivní zjištění bez ohledu na to, co k tomu obžalování uvádějí), obdobná situace je u obžalovaného [příjmení], pokud jde o jeho výpovědi. Ani obžalovaný [příjmení], ani obžalovaný [příjmení] po výpovědi obžalovaného [příjmení] u hlavního líčení neměli připomínky a nechtěli vypovídat.

156. Pokud jde o provádění důkazů, je zřejmé, že značná část jich byla provedena v nepřítomnosti obžalovaného [příjmení], kdy byl stíhán jako uprchlý, nicméně nedošlo k vyhlášení odsuzujícího rozsudku v jeho nepřítomnosti, obžalovaný [příjmení], „nastoupil“ do „rozjetého“ hlavního líčení, takže již provedené důkazy nebylo třeba opakovat. Podstatné je, že byl vyslechnut, mohl se k věci vyjádřit. Obžaloba mu byla v překladu doručena dne 27. 8. 2025, byl vyslechnut v rámci vazebního zasedání, a dále u hlavního líčení dne 5.9. 2025, měl tedy dodrženu i lhůtu k přípravě k hlavnímu líčení, a z obsahu protokolu je zřejmé, že byl seznámen (byť třeba obhájcem) i s dalšími důkazy, např. odposlechy, kdy uváděl, že na záznamech není jeho hlas – jak vrchní soud na více místech konstatuje, vypracování příslušného znaleckého posudku ohledně jeho hlasu je zcela nadbytečné s ohledem na obžalovaným/i/ používané/á/ telefonní číslo/a/, jejich pohyby i obsah toho, co osoba označená jako [anonymizováno] obsahově hovoří (např. musí poslat peníze matce, kontakty s [jméno] [příjmení], obsah mobilního telefonu obžalovaného [příjmení]). Jinak v obžalobě jsou nejdůležitější důkazy jmenovány a je citován jejich podstatný obsah, k tomu všemu se obžalovaný [příjmení] mohl vyjádřit. Kromě toho je i z obžaloby zřejmé, že stran bodu II. obžaloby, resp. posléze rozsudku spoluobžalování [anonymizováno] a [příjmení] v podstatě (více méně) nevypovídají. Důvodným pak není ani vypracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie na obžalovaného, jeho zachycená činnost naprosto neindikuje nutnost takového důkazu, komunikuje s obžalovaným [příjmení] zcela smysluplně a logicky, a zjevně se připravuje (plánují) nejenom na usmrcení poškozeného [příjmení], ale i na další trestnou činnost, včetně vražd a zapalování automobilů.

157. Jestliže dále odvolání poukazuje na skutečnost, že obžalovaný [příjmení] již před samotným zadržením obžalovaného [příjmení] mluvil o tom, že jej chtěl zaměstnat jako ochranku, tudíž se jejich verze shodují, a o ničem nezákonném nevypovídají, pak je třeba uvést, že při tak pečlivém plánování, které obžalovaní zvolili (jak u bodu I, tak u bodu II rozsudku) by bylo skutečně s podivem, pokud by neměli předem vymyšlenou legendu pro účast obžalovaného [příjmení] v ČR, když jej obžalovaní [příjmení] a [anonymizováno] přivezli do ČR poté, co on nelegálně překročil hranice, a tudíž takové zjištění (by) bylo pro státní orgány poměrně jednoduché a předvídatelné. Spíše lze konstatovat absenci jakékoliv snahy obžalovaného [příjmení] po přesunu do ČR o zaměstnání jak z jeho strany, tak ze strany obžalovaného [příjmení], a jakoukoli fakticky vykonávanou práci ze strany obžalovaného [příjmení]. To, jakou činnost v ČR obžalovaný [příjmení] měl vykonávat, je naopak velmi zřetelné z příslušných záznamů odposlechů či sledování, včetně na několika místech zachycené úporné snahy obžalovaných, zejména [příjmení], aby se obžalovaný [příjmení] nepohyboval v okolí restaurace Ararat, aby si tam, „nebral taxíka“, apod.

158. Tolik tedy, pokud jde o nejzásadnější skutečnosti a názory vrchního soudu k odvolání jednotlivých obžalovaných a samotné rozhodnutí ve věci, pokud jde o skutková zjištění a právní posouzení. K dalším jednotlivostem z odvolání jednotlivých obžalovaných, pokud jde o vhodné či nutné se k nim vyjádřit, uvádí vrchní soud následující.

159. Ohledně odvolání obžalovaného [příjmení] při poukazování na rozporné částky v obžalobě a rozsudku, které měl obžalovaný [příjmení] obdržet, vrchní soud musí podotknout, že odvolání podal toliko obžalovaný (resp. obžalovaní), takže zhoršit pozici obžalovaného [příjmení] v tom smyslu, že by obdržel částku 250.000 Kč, a nikoli částku 130.000 Kč, nelze. Byť vrchní soud podotýká, že ohledně tvrzené částky by neměl problém obžalovanému [příjmení] věřit. Jestliže za faktickou pomoc při trestné činnosti obdržela svědkyně [příjmení] částku 50.000 Kč, a obviněný [příjmení] částku 80.000 Kč (+ automobil poškozeného [příjmení]), pak je nelogické, aby obžalovaný [příjmení] sám jednal, „zadarmo“. Naopak, částka zbývající do částky 250.000 Kč, tedy 120.000 Kč by s ohledem na zbylé částky ostatním, „pomocníkům“ byla patrně zcela odpovídající. Městský soud v tomto směru dle názoru vrchního soudu zcela zbytečně obžalovanému [příjmení] neuvěřil, a přepjatě aplikoval zásadu, „in dubio pro reo“. V žádném případě se ovšem nejedná o skutečnost, která by jakkoli obžalovanému [příjmení] napomáhala při úvaze o jeho vině.

160. Jestliže je dále v odvolání obžalovaného [příjmení] poukazováno na to, že v odstavci 167. odůvodnění soud výslovně uvádí, že v průběhu hlavního líčení nebylo zjištěno, že by obžalovaný [příjmení] měl nějaký důvod či motiv proč by poškozeného měl chtít zavraždit, pak je nutné upřesnit, že obhajoba, „decentně“ vynechává v tomto směru tu nejdůležitější část věty v závorce, totiž, „vyjma slíbené finanční odměny“, a jde o část vysvětlující důvod vraždy, motiv a účastenství obžalovaného [příjmení], viz text odstavce č. 166.

161. Stran smrti poškozeného [příjmení], když je soudu prvního stupně vytýkáno, že nehodnotí alternativu, že poškozený se udusil, „sám“ v tom smyslu, že mu obžalovaným byla zakryta ústa a nos kobercovou páskou, ovšem pouze se záměrem jej umlčet, nikoli usmrtit, je třeba jednak konstatovat, že takovým směrem se obžalovaný [příjmení] vůbec nehájí. Což odvolání přiznává, resp. podotýká. Je však třeba upozornit, že při formování skutkového stavu orgány činné v trestním řízení vycházejí a reagují samozřejmě i na verze osob obviněných, a nemají důvod hodnotit všechny možné myslitelné možnosti – neboť vymyslet si lze totiž téměř cokoliv. Tuto skutečnost lze proto naopak velmi zdůraznit – obžalovaný [příjmení] se vůbec nehájí tím, že by chtěl poškozeného [příjmení] pouze umlčet (utišit), omotání nosu a úst páskou popírá. To za prvé. A za druhé, při uvažované alternativě by bylo naprostým nesmyslem, aby po, „samovolně“ udušení poškozeného jej obžalovaný [příjmení] zahrabával do předem připravené jámy (hrobu). A dále si lze samozřejmě při těchto úvahách připomenout rozhovory obžalovaného se svědkyní

[příjmení], obžalovanými [příjmení], [anonymizováno], a zcela záměrně označené úplně jiné místo, než kde k přeapadení poškozeného došlo.

162. Pokud dle odvolání není z ničeho zřejmé, že by přivezení obžalovaného [příjmení] do ČR se stalo právě a jen za účelem toho, aby realizoval usmrcení [anonymizováno], pak je tomu samozřejmě nutné přisvědčit. Obžalovaný [příjmení] se totiž měl dle plánů, o kterých spolu [příjmení] a [anonymizováno] hovořili, dopouštět další závažné trestné činnosti, vraždu nevyjímaje (pouze telegraficky – vedoucí Jalty, naplánované zapalování automobilů).

163. Dle odvolání není zřejmé, že osobou, jejíž usmrcení obžalování [příjmení] a [příjmení] připravovali, byl právě [anonymizováno]. Dále obsahově uvádí, že po setkání svědkyně [příjmení] s poškozeným [příjmení] jí obžalovaný [příjmení] na její dotaz sdělil, že to už dále pokračovat nebude. Při prezentovaném přístupu soudu je rozvíjena úvaha, proč tedy není stíhána i svědkyně [příjmení], a pokud její jednání není kvalifikováno jako trestný čin přípravy (pozn. vraždy), pak není jasné, proč je takto kvalifikováno jednání obžalovaného [příjmení].

164. Shora uvedené úvahy jak odvolání obžalovaného [příjmení], tak obžalovaného [příjmení] ohledně trestního stíhání jak obviněného [příjmení], tak svědkyně [příjmení], nemá přece na vinu obžalovaného [příjmení] a [anonymizováno] absolutně žádný vliv. Je třeba připomenout, že soud je vázán zásadou obžalovací, tj. může rozhodovat pouze o osobách, na které byla státním zastupitelstvím podána obžaloba. I kdyby obviněný [příjmení] byl stíhán pro stejný zločin, jako obžalovaný [příjmení], a byla by stíhána i svědkyně [příjmení], na vině obžalovaných [příjmení] a [příjmení] (toho zejména) by to přece vůbec nic neměnilo, spíše naopak.

165. K dílčím námitkám odvolání obžalovaného [příjmení], že je sice pravdou, že obžalovaný [příjmení] nabízel [jméno] advokáta, když šel v této kauze podat vysvětlení, ale není jasné, proč soud současně nesdělil, že tuto nabídku [příjmení] v telefonu hned odmítl, není jasné, proč soud současně neuvádí, že v telefonu [anonymizováno] neříká, že by snad tohoto advokáta hodlal [jméno] zaplatit, je třeba uvést následující.

166. Požadavky na to, co měl či neměl sdělit soud prvního stupně, jsou irelevantní a místy zcela neuchopitelné, neboť zejména není namístě rozebírat každou jednotlivou větu, kterou ten který z obžalovaných (či svědků) uvedl. Nicméně, pokud takto odvolání argumentuje, lze pro tento případ uvést např. to, že obžalovaný [příjmení] neodmítl pomoc advokáta, „jen tak“, bez dalšího, ale s poměrně velmi významným vyjádřením, „...že není třeba, že má od malička těžkou sklerózu, zejména obličej si nepamatuje“, což je skutečně velmi výmluvné při nepochybně správné představě, že bude dotazován na jednotlivé osoby, známost s nimi apod. Jednoznačně tak mimo jiné sdělil obžalovanému [příjmení], jak bude k věci přistupovat. To pak dal obžalovaný [příjmení] najevo dostatečně tím, že nejprve nevypovídal vůbec (soud má na mysli jeho procesní výpovědi), a v počátečních výpovědích hovořil o známosti s obžalovaným [příjmení] velmi rezervovaně, k dobré známosti se doznal až po předložení, resp. zjištění toho, že existují důkazy prokazující zcela nepochybně jejich časté a přátelské kontakty.

167. Již vůbec není zřejmé, jakým způsobem by měl soud prvního stupně, „zařídít“ svou vědomost o tom, co by měl uvést o obsahu potencionální věty, kterou obžalovaný [příjmení] nikdy nevyšloval, resp. tedy, co v telefonu neříká. Těžko skutečně hádat, co v telefonu obžalovaný [příjmení] neříká, neboť to může být cokoli, jestliže odvolání uvádí, že v telefonu neříká, že by hodlal [jméno] advokáta zaplatit...).

168. Ohledně stati o utajovaném svědkovi se již vrchní soud výše vyjádřil. Stran námitky ohledně svědka [příjmení] [jméno] pak především nelze tvrdit, že došlo ve výpovědi svědka k naprostému zvratu. Svědek totiž v přípravném řízení procesně použitelnou výpověď nepodal – nebyl vyslechnut jako svědek. Přesto, kdyby vrchní soud reagoval na uplatněné námitky obhajoby, pak lze konstatovat, že svědek byl tzv. vytěžen dne 15. 6. 2023 (č. l. 623 –627/3 spisu), a námětem jeho podání vysvětlení byly pouze okolnosti ohledně známosti s poškozeným [příjmení] a

kontakty obou, před zmizením poškozeného. Jednalo se tak v uvedené datum výlučně o směr pátrání po zmizelém poškozeném, pouze k tomu vytěžovaný svědek vypovídal, není pravdou, jak tvrdí odvolání, že mu byly kladeny otázky ohledně obžalovaného [příjmení] či vyhrožování ze strany tohoto obžalovaného – viz obsah samotného vytěžení. Jednalo se zjevně o informativní výslech, neboť v té době se svědek nevyjadřoval ani ke své vědomosti o tom, že se poškozený seznámil se slečnou (svědkyně [anonymizováno], kterou ovšem svědek neznal). Jestliže u hlavního líčení uvedl, že mu policie nabídla ochranu, pak je především zcela nejasné, kdy a za jakých okolností se to stalo, kdy je spíše pravděpodobné, že to má souvislost se shořením automobilu, který svědek používal. Ze strany svědka tak rozhodně nedošlo ke změně výpovědi v neprospěch obžalovaného [příjmení] (odůvodnění výše), a u hlavního líčení prostě odpovídal na dotazy, které mu byly kladeny, a kdy pochopitelně vědomost o celé věci byla nepoměrně rozsáhlejší než v době, kdy byl vytěžován, když jako poslední odvolací soud připomíná, že tělo poškozeného bylo objeveno dne 7. 1. 2024, a do té doby bylo po poškozeném pátráno jako po zmizelém, čemuž odpovídá i zmiňované vytěžení svědka dne 15. 6. 2023. Požadavky, resp. argumenty odvolání se tak zcela mívají nejen s ověřováním věrohodnosti svědka, ale vůbec s nutností něco takového zjišťovat v rámci objasňování věci.

169. Pokud odvolání dále prezentuje, že se soud nezabýval návrhem na výslech svědka [jméno] [příjmení] (pozn. vytěžen na č. l. 2035 – 2037 spisu), když tento důkaz neprovedl a rozhodl o něm tak, že ho zaměnil s jinou skupinou důkazů, a navíc svým postupem dovozuje závěry o přípravě vraždy [anonymizována dvě slova] (odkaz na č. 141 odůvodnění rozsudku), pak není zcela zřejmé, kam tato výtka směřuje, neboť samotné odůvodnění rozsudku v bodě 141. o obžalovaném [příjmení] vůbec nepojednává, a z hlediska obhajoby obžalovaného [příjmení] by tento potencionální svědek dle obsahu úředního záznamu o vytěžení nemohl uvést nic podstatného, a rozhodně nic ve prospěch obžalovaného [příjmení], ba spíše naopak. Je tak pravdou, že návrh na jeho výslech soud prvního stupně zaměnil s jinými důkazy, nicméně vrchní soud může konstatovat, že výslech tohoto svědka v rámci projednávané věci je zcela nadbytečný.

170. Ohledně dalšího tvrzení odvolání obžalovaného [příjmení], že skutečnost, že má [anonymizováno] ze [anonymizováno] strach, mají potvrzovat zprávy SMS mezi nimi, když žádné takové se ve spise nenacházejí, což uvádí odvolání stran argumentace ohledně bodu 187 odůvodnění rozsudku, je třeba uvést, že zde jde však v podstatě o demagogické a nepřesné vyjádření, neboť skutečnost, že by měl [anonymizováno] ze [anonymizováno] strach a potvrzovaly to jejich SMS, v textu odstavce 187. odůvodnění rozsudku vůbec není. Přesný význam v samotném textu je ten, že VZTAH obou těchto osob dokreslují SMS zprávy, a soud konstatuje, že z výslechu svědka bylo evidentní, že může mít z obžalovaného obavy (přesné znění ostatně samotný odstavec 187. rozsudku).

171. Zpochybňování výpovědí svědků zejména z arménské komunity v doplnění odvolání obžalovaného [příjmení] shledává odvolací soud s ohledem na obsahy jednotlivých výpovědí a argumentaci odvolání jako zcela nedůvodné. Tyto výpovědi, vzhledem ke známosti jednotlivých osob z arménské komunity naopak velice obdobně vypovídají o osobě obžalovaného [příjmení] a o jejich věrohodnosti není třeba nijak zásadně pochybovat.

172. K námitkám odvolání obžalovaného [příjmení] se vrchní soud již v tomto rozhodnutí vyjádřil.

173. Pokud jde o uložené tresty, pak obžalovaným [jméno] a [anonymizováno] uložil městský soud výjimečné tresty, jak je uvedeno shora. Vrchní soud pouze konstatuje, že ve výroku napadeného rozsudku při ukládání výjimečného trestu je vadně uvedeno ustanovení § 54 odst. 1 tr. zákoníku, které, „pouze“ stanoví, co se rozumí výjimečným trestem a obecně, za jaké protiprávní jednání může být uložen (zvláště závažný zločin, u něhož to trestní zákon dovoluje). Správně měl i ve výroku soud prvního stupně použít ustanovení § 54 odst. 2 tr. zákoníku. Je však

zřejmé, že jde v podstatě o formální chybu, když v odůvodnění se uložení těchto trestů odůvodňuje s odkazem na ustanovení § 54 odst. 2 tr. zákoníku.

174. K uloženým trestům u obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno] je třeba přiznat, že jde o tresty poměrně přísné, nicméně se vrchní soud domnívá, že nikoli nezákonné, a zejména nikoli nespravedlivé (viz § 1 odst. 1 tr. ř.) [ulice] trest je pak ukládán obžalovanému [příjmení], neboť ten byl zjevně samotným hybatelem, původcem trestné činnosti, kdy přiměl ke spáchání jedné vraždy obžalovaného [příjmení], a k přípravě ke druhé vraždě obžalované [příjmení] a [anonymizováno]. Je pravdou, že činnost obžalovaného [příjmení] není tak transparentní, nicméně je zejména z rozhovorů obžalovaných [příjmení] a [příjmení], ale i samotného [anonymizováno] a [příjmení] zcela zjevná v tom, že obžalovaný [příjmení] je oním hybatelem v pozadí. V tomto směru nelze zapomínat ani na výpověď utajeného svědka, na výpověď obviněného [příjmení] a na skutečnost, že to je obžalovaný [příjmení], který je oním, „starším“ a zcela prokazatelně sociálně nejlépe situovaným obžalovaným ze všech ostatních.

175. Byť je vrchní soud toho názoru, že uložení výjimečných trestů odnětí svobody je u obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno] namístež, zcela všechny argumenty odůvodnění napadeného rozsudku zejména v bodech 223–225 nesdílí. Při určité shovívavosti lze přisvědčit tomu, že před spácháním činu vedli obžalovaní řádný život. Jistě pak lze u přitěžujících okolností přisvědčit tomu, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] spáchali více trestných činů, a to s dalšími osobami. U obžalovaného [příjmení] nelze přičíst, že spáchal čin z jiné zvlášť zavrženíhodné pohnutky, neboť zavrženíhodná pohnutka jako taková je zákonným znakem zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 3 písm. j) tr. zákoníku. U obžalovaného [příjmení] šlo v obou případech o majetkový motiv, rovněž ve smyslu § 140 odst. 3 písm. j) tr. zákoníku, u obžalovaného [příjmení] šlo v obou případech o zamýšlenou pomstu oběma poškozeným, což nepochybně je zavrženíhodná pohnutka, v bodě I., kdy zavrženíhodnou pohnutku spatřuje soud prvního stupně v majetkovém motivu, pokud vrchní soud správně chápe, by ovšem měl být i majetkový motiv. Jak vrchní soud výše uvedl, obě tyto podmínky jsou ale vyjádřeny v § 140 odst. 3 písm. j) tr. zákoníku.

176. To, co lze zejména uvést k odůvodnění uložení výjimečných trestů je stupeň závažnosti jednotlivých znaků, výrazně převyšující nebezpečnost obdobných jednání, ale i nebezpečnost jednotlivých pachatelů. Šlo tak o dva zvlášť závažné zločiny vraždy, páchané nejenom po předchozím uvážení, což je zákonná podmínka, ale s mimořádně pečlivou přípravou, se zapojením více osob do celkové realizace, a šlo v podstatě o způsob života obžalovaných po dobu jednoho roku, kdy na různých stupních připravovali nejenom zažalované a odsouzené trestné činy, ale i další, velice závažnou kriminální činnost, o čemž nejsou vůbec žádné pochyby.

177. Není pak vůbec zřejmé, že by se ze strany obžalovaných jednalo o nějakou zcela mimořádnou událost naprosto extrémně vybočující z jejich způsobu života, neboť o těchto záležitostech mluví (mezi sebou) zcela klidně, plánovitě, a zároveň bez jakékoli pochybnosti o tom, že by snad svá slova nemysleli vážně. Takovým způsobem by bezúhonné osoby nemohly přece vůbec komunikovat, a při zjištění, že jsou žádány o protiprávní činnost, by jí buď hned odmítly, či by podaly trestní oznámení. Obžalovaní takovým způsobem nejednali vůbec, naopak prakticky po dobu jednoho roku trestnou činnost plánovali, navíc v podstatě tu nejnebezpečnější a nejzavrženíhodnější, čímž je prokázána jejich extrémní nebezpečnost. Ta je navíc zvýšena i tím, že po první vraždě v plánování dalším zcela běžně pokračovali. Plánování a jednání spočívalo ve zvláštní (neobvyklé svou promyšleností a intenzitou) konspirativní činnosti – byly používány mobilní telefony, resp. SIM karty pouze pro tuto činnost a komunikaci, vyhledávání vhodných míst, vhodných osob, šlo o činnost nepochybně se nejméně blížící činnosti organizovaného zločinu, tj. mafie. Takové myšlenky jsou podporovány i přítomností a zmiňováním některých jmen ve spise – zejména pak jde o osobu jistého [anonymizována dvě slova].

178. Vrchní soud tak učiní drobný exkurz do minulosti, avšak pravdivý a patrně i velmi potřebný. V letech 2010 –2013 se vrchní soud mimo jiné zabýval trestnou činností arménské mafie (takové označení je v uvedených věcech zcela namístě), kdy šlo zejména o věc Městského soudu v Praze vedenou pod sp. zn. 41 T 4/2010, kdy v jednom ze svých rozhodnutí v uvedené věci (např. rozhodnutí ze dne 15. 10. 2013 sp. zn. 7 To 55/2013) zamítl vrchní soud odvolání několika obžalovaných. V dané věci byl souzen mimo jiné i jistý [anonymizována dvě slova], s přezdívkou ZAP, a šlo o tzv. vora v zakoně, tj. nejvyšší zločineckou autoritu,, šéfa“.

179. V nyní projednávané věci bylo mimo jiné zjištěno, že poškozený [příjmení] byl jeho známý, a co je velmi znepokojující, je fakt (viz výpověď utajeného svědka) že dokonce měl obžalovaný [příjmení] tvrdit, že poškozený u [anonymizováno] dělal jenom šoféra, a že [anonymizováno] už v České republice nemá žádný vliv. Je nutné si položit otázku, jak by naprosto bezúhonný podnikatel mohl vůbec vědět o tom, že nějaký [anonymizována dvě slova] má přezdívku [anonymizováno], že je to vor v zakoně, ale zejména (i kdyby předcházející věděl jakožto arménský podnikatel) jak by věděl, že poškozený [příjmení] byl u této osoby šoférem, že nemá v ČR už takový, resp. žádný vliv – což je informace více než pravdivá, když byl dotyčnému [anonymizováno] uložen trest odnětí svobody v trvání 22 roků, který nevykonal, a je veden jako uprchlý.

180. Dalším významným podezřením, které se odvíjí od výpovědi svědka [příjmení] [jméno], kdy měl za touto osobou obžalovaný [příjmení] poslat Arménce jménem [jméno], aby jej zmlátil, je to, že v průběhu řízení vyvstala možnost, že touto osobou je jistý [jméno] [příjmení], který byl také ve shora uvedených procesech s arménskou mafii stíhán pro přípravu vraždy (v uvedené věci byl obžaloby zproštěn, na rozdíl od [anonymizována dvě slova]).

181. Uvedené skutečnosti tak vyvolávají značnou obavu, že i v projednávaném případě se jedná o osoby napojené na organizovaný zločin. Nicméně, s ohledem na celý spisový materiál vrchní soud netvrdí, že obžalovaní jsou mafiáni, ale jejich činnost ročního plánování trestné činnosti se činnosti organizovaného zločinu velice blíží, a to, aniž by měli jakékoli morální skrupule. Je tak zřejmé, že jde skutečně o velmi nebezpečné pachatele, kteří po delší dobu plánovali a (dílčím způsobem) páchali zvláště závažnou trestnou činnost, a tedy k jejich nápravě nepostačuje uložení trestů v rámci běžných trestních sazeb.

182. [ulice] soud tak také zdůrazňuje, že obžalovaní však nejsou odsuzováni za další, rozsudkem neuznanou (neodsouzenou) trestnou činnost, ale za profil jejich osobností, za jejich vysoce nebezpečné osoby a za vysoce nebezpečnou a závažnou trestnou činnost, páchanou zcela chladnokrevně po pečlivém plánování. Trestné činnosti zjevně nelitují, přičemž nejde o to, že se nedoznávají – to je legitimní způsob obhajoby, ale nelze to vyzorovat ani z žádných jejich vyjádření.

183. [ulice] soud by patrně neužil některé argumenty městského soudu uvedené v odstavci 225 odůvodnění napadeného rozsudku, ale ve svém výsledku, při argumentaci uvedené shora, je toho názoru, že tresty uložené obžalovanému [příjmení] a [anonymizováno] jsou odpovídající, byť, jak uvedl, poměrně přísné. Zařazení obžalovaných do věznice se zvýšenou ostrahou je s ohledem na závažnost trestné činnosti a stupeň narušení osobností obžalovaných zcela odpovídající.

184. Pokud jde o obžalovaného [příjmení], je třeba zdůraznit, že tento obžalovaný není odsuzován za to, že přijel do ČR, projížděl se zde automobilem a chodil do posilovny, jak on sám uvádí. Je odsuzován za přípravu ke zvláště závažnému zločinu vraždy, na který byl najat, tedy mělo jít o vraždu s majetkovým motivem, za tím účelem dokonce přijel do České republiky z ciziny, konzultoval s obžalovaným [příjmení] okolnosti spáchání činu a při cestách autem hledali vhodná místa související s trestnou činností, a ve dnech 8. a 12. 12. 2023 se pohyboval v blízkosti bydliště poškozeného [příjmení], kdy poškodil jeho nemovitost a měl v úmyslu vniknout dovnitř. Šlo tak o postupné kroky, které by nakonec vyústily ve spáchání vraždy.

185. Za takové situace, kdy se obžalovaný nedoznává, a nevyužívá tedy instituty nabídnuté mu trestním řádem, je nutné samozřejmě také přihlídnout k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení (viz § 39 odst. 1 tr. zákoníku), nejsou dány podmínky pro jakoukoli úvahu o uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku, která činí 15 roků odnětí svobody. Obžalovanému tak byl uložen vlastně „nejmírnější“ trest odnětí svobody, který v rámci zákona přicházel do úvahy, tj. patnáctiletý trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Pro výkon trestu byl podle běžných zákonných podmínek § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Zároveň, protože jde o cizího státního příslušníka, který do ČR přijel výlučně za účelem páchaní trestné činnosti, mu byl zcela v souladu se zákonem uložen podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku trest vyhoštění, a to na dobu neurčitou.

186. Pochybení nezjistil odvolací soud ani ve výrocích o náhradové povinnosti ve smyslu § 228, resp. 229 tr. ř. Ze všech shora uvedených důvodů byla odvolání všech obžalovaných zamítnuta jako nedůvodná podle § 256 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Městského soudu v Praze. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněných, obvinění pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká. Obvinění mohou dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v [obec]. Poškozeným právo dovolání nenáleží.

Praha 31. března 2026

JUDr. Michal Hodoušek
předseda senátu